

Na temelju članka 47. stavka 3. točke 31. Statuta Grada Vukovara („Službeni vjesnik“ Grada Vukovara broj 4/09., 7/11., 4/12., 7/13., 7/15., 1/18., 2/18.- pročišćeni tekst, 7/19. Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 3/20., 3/21. i 15/22.) gradonačelnik Grada Vukovara donosi

## ZAKLJUČAK

### I.

Utvrđuje se prijedlog Odluke o zaključenju sudske nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija.

### II.

Prijedlog odluke iz točke I. ovoga Zaključka upućuje se Gradskom vijeću Grada Vukovara na razmatranje i odlučivanje.

## Obrazloženje

Temeljem Odluke Gradskog vijeća Grada Vukovara od 21. prosinca 2000. godine, u veljači 2001. godine sa gradovima Osijek, Vinkovci, Županja i Beli Manastir zaključen je Sporazum o osnivanju Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada na području istočne Slavonije (ZOiS). Ustanova je osnovana radi obavljanja djelatnosti odlaganja komunalnog otpada sa područja gradova osnivača. Sastavni dio Odluke i Sporazuma čini ključ za određivanje udjela u troškovima osnivanja i rada Ustanove, koji definira raspodjelu troškova između osnivača po kriteriju broja stanovnika pojedinog osnivača prema zadnjem popisu.

U kolovozu 2001. godine ZOiS zaključuje Sporazum o razvoju projekta sa trgovačkim društvom Quantum Institut für betriebswirtschaftliche Beratung GmbH (Quantum GmbH), Austrija, po kojem sporazumu je Quantum GmbH trebao organizirati natječajni postupak kako bi se pronašao najprihvatljiviji ponuditelj kojem bi bila dodijeljena koncesija za planiranje, financiranje, izgradnju i pogon zbrinjavanja otpada u istočnoj Slavoniji po modelu javno-privatnog partnerstva. Natječaj je proveden i u prosincu 2003. godine odabrana je ponuda trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija kao najpovoljnija.

Između ZOiS-a, trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Strabag AG i Quantum GmbH zaključen je Protokol o osnovnim odrednicama projekta za planiranje, financiranje, izgradnju i rad regionalnog odlagališta otpada za istočnu Slavoniju po kojem je ZOiS preuzeo obvezu sklapanja Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije (koncesijski ugovor).

Koncesijski ugovor trebao je biti zaključen odmah po zaključenju Protokola, ali je do toga došlo tek 17. ožujka 2006. godine zbog postupaka Grada Osijeka koji je prvo doveo u pitanje regularnost natječajnog postupka (koju je kasnije potvrdilo Ministarstvo zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva), potom predlagao da preuzme prava i obveze koncesionara (ugovorom o koncesiji trgovačka društva Saubermacher Dienstleistungs AG i Strabag AG su sva svoja prava i obveze prenijeli na novoosnovano trgovačko društvo u svome vlasništvu- ZIPOS d.o.o.), a potom da u vlasničkoj strukturi koncesionara sudjeluje i UNIKOM d.o.o. (u vlasništvu Grada Osijeka). Zbog navedenih postupaka odgađalo se i potpisivanje Izjave o solidarnom jamstvu gradova osnivača koja je sastavni dio koncesijskog ugovora, a koja je potpisana 29. ožujka 2007. godine, pa je tek ovim danom koncesijski ugovor stupio na snagu.

At

Ugovorom se ZIPOS obvezao u roku od 16 tjedana od stupanja ugovora na snagu izraditi potrebnu projektnu dokumentaciju i predati zahtjev za građevinsku dozvolu za izgradnju regionalnog odlagališta otpada, a obveza ZOIS-a bila je osigurati lokaciju prikladnu za izgradnju i ishodi lokacijsku dozvolu. U ovom smislu 2. ožujka 2005. godine donesena je Odluka o Prostornom planu Općine Antunovac (na čijem području je planirana izgradnja odlagališta otpada), a iste godine ZOIS je ishodio i lokacijsku dozvolu za buduće regionalno odlagalište otpada. U prosincu 2007. godine ZOIS je zaključio i ugovor o osnivanju prava građenja sa Republikom Hrvatskom, kao vlasnicom zemljišta na kojem je planirana izgradnja, temeljem kojeg ugovora je ZOIS postao nositelj prava građenja na ovom zemljištu, ali u površini manjoj od one određene lokacijskom dozvolom.

U listopadu 2007. godine ZIPOS je, u ime ZOIS-a, podnio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole, a zahtjev je, nakon nekoliko poziva na dostavu dokumentacije (pozivi su upućivani ZOIS-u kao stranici u postupku, a ne ZIPOS-u), odbijen u rujnu 2008. godine zbog nepotpune dokumentacije u smislu nepostojanja posebnih geodetskih podloga (neusklađenost projektne dokumentacije sa Zakonom o prostornom uređenju i gradnji koji je stupio na snagu 1. srpnja 2007. godine) i neusklađenosti s lokacijskom dozvolom (nije formirana katastarska čestica).

Dana 15. siječnja 2009. godine Upravno vijeće ZOIS-a donijelo je odluku o raskidu koncesijskog ugovora zbog neizvršenja ugovorne obveze ZIPOS-a, tj. ishoda građevinske dozvole. Odluka je dostavljena ZIPOS-u 23. siječnja 2009. godine.

U svibnju 2009. godine ZIPOS je obavijestio ZOIS da raskida koncesijski ugovor, zahtijeva naknadu štete u iznosu od 6 mil. eura te da, temeljem ugovora o ustupanju, sva svoja potraživanja prenosi na trgovačka društva Saubermacher Dienstleistungs AG i Strabag AG (dalje u tekstu: Društva).

Dana 27. svibnja 2009. godine Društva podnose arbitražni zahtjev Međunarodnom arbitražnom sudu Međunarodne trgovačke komore kojim od ZOIS-a potražuju, za svakog tužitelja, naknadu štete u iznosu od 351.298,71 eura (ukupno 702.597,42 eura) i 1.531.623,77 kuna (ukupno 2.063.247,54 kuna) te naknadu izmakle dobiti u iznosu od 2.493.229,00 eura (ukupno 4.986.548,00 eura), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Koncesijskim ugovorom je ugovoreno da će se sporovi rješavati po arbitražnim pravilima Međunarodne trgovačke komore od strane tri arbitra, a kao mjesto arbitraže određen je München.

Postupak je okončan konačnim pravorijekom donesenim 26. travnja 2012. godine kojim je u pretežitom dijelu usvojen zahtjev Društava i ZOIS-u naložena isplata 558.631,88 EUR i 39.437.106,06 HRK (sve uvećano za pripadajuće kamate) i naknada troškova postupka u iznosima od 352.800,00 USD, 683.526,66 EUR i 230.459,74 HRK. Ukupno je obveza ZOIS-a iznosila 6.702.102,00 EUR, uz pripadajuće kamate.

U srpnju 2012. godine gradovi osnivači ZOIS-a su donijeli odluku da se arbitražni pravorijek pobija tužbom pred nadležnim sudom u Münchenu. Ovaj postupak okončan je Rješenjem Višeg zemaljskog suda München kojim je odbijen zahtjev ZOIS-a. ZOIS je bio dužan protivnoj strani naknaditi troškove postupka u iznosu od 52.580,80 EUR, koji iznos ZOIS nije podmirio.

Dana 17. srpnja 2012. godine Društva su podnijela Trgovačkom sudu u Zagrebu zahtjev za priznanje predmetnog arbitražnog pravorijeka, a koji zahtjev je, nakon nekoliko žalbenih postupaka, pravomoćno usvojen tek Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 18. kolovoza 2019. godine

Društva su 2012. godine podnijela Trgovačkom sudu u Osijeku tužbeni zahtjev protiv gradova osnivača ZOIS-a, kao solidarnih dužnika, a koji zahtjev je istovjetan zahtjevu u arbitražnom postupku. Nakon nekoliko žalbenih postupaka zahtjev je pravomoćno okončan presudom i

rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 26. srpnja 2023. godine, a koja je strankama dostavljena tek krajem prosinca 2023. godine.

Na inicijativu Društava tijekom 2014. godine održano je više sastanaka kako bi se pronašlo kompromisno rješenje. Navedene inicijative gradovi osnivači prihvaćali su prvenstveno u interesu smanjenja mogućih i nesagledivih posljedica koje bi mogle nastati u postupku ovrhe arbitražnog pravorijeka, dok su navedena društva svoj razlog pokretanja razgovora obrazlagali spremnošću prihvatiti i manji iznos naknade u cilju bržeg okončanja spora i što ranijeg namirenja. Stavovi i rješenja utvrđeni na ovim sastancima prenijeti su i u postupak mirenja pred Visokim trgovačkim sudom, a rezultat je bio prijedlog sudske nagodbe kojim bi stranke riješile sve sporove proistekle zbog raskida Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije (koncesijskog ugovora).

Gradsko vijeće Grada Vukovara, na svojoj 5. sjednici održanoj 5. prosinca 2014. godine, donijelo je Odluku o zaključenju nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i Društava, sukladno kojoj odluci bi se zaključila nagodba kojom bi se riješili svi međusobni sporni odnosi koji proizlaze iz Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada (Koncesijski ugovor) od 17. ožujka 2006. godine, a temeljem koje nagodbe bi Grad Vukovar platio iznos od 805.000,00 eura, tj. 16,1 % od ukupnog vrijednosti nagodbe u iznosu od 5.000.000,00 eura. U tom trenutku potraživanja Društava temeljem arbitražnog pravorijeka, sa obračunatim kamatama, iznosila su 12.709.480,00 EUR.

S obzirom da se drugi gradovi osnivači nisu odlučili na zaključenje nagodbe, Gradsko vijeće Grada Vukovara na svojoj 10. sjednici održanoj 23. travnja 2015. godine donijelo je Dodatak odluke o zaključenju nagodbe, kojim Dodatkom je odlučeno da će Grad Vukovar predmetnu nagodbu zaključiti samostalno i neovisno o drugim gradovima osnivačima Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije (ZOiS).

Nagodba je trebala biti zaključena u postupku mirenja pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske dana 13. svibnja 2015. godine.

Dana 8. svibnja 2015. godine zaprimljeno je Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, od 23. travnja 2015. godine, kojim se odbija prijedlog za priznanje Pravorijeka o nadležnosti Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore od 23. lipnja 2010. godine, kao i priznanje Konačnog pravorijeka Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore od 26. travnja 2012. godine.

Predlagatelji priznanja, Društva, odmah po dostavi navedenog Rješenja najavili su žalbu na isto, što su naknadno i učinili. Također su izjavili da od nagodbe ne odustaju, ali niti ne pristaju na nagodbu sa nižim iznosom naknade.

S obzirom da je donošenje navedenog Rješenja predstavljalo izmjenu okolnosti u kojima je Gradsko vijeće Grada Vukovara odlučivalo o zaključenju nagodbe, odlučeno je da se potpisivanje nagodbe zakazano za 13. svibnja 2015. godine odgodi, a Gradsko vijeće upozna sa novonastalim okolnostima, što je i učinjeno te je Gradsko vijeće na svojoj sjednici održanoj 29. svibnja 2015. godine donijelo odluku o odgodi zaključenja nagodbe do okončanja žalbenog postupka u postupku priznanja stranog arbitražnog pravorijeka.

Rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku broj St 966/2016-73 dana 1. travnja 2019. godine nad Javnom ustanovom za zbrinjavanje komunalnog otpada istočne Slavonije otvoren je stečajni postupak. Rješenjem istog suda od 27. lipnja 2019. godine osporene su tražbine Društava u ukupnom iznosu od 120.223.571,56 kn, te su upućeni na pokretanje parnice radi utvrđivanja osporenih tražbina u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja, odnosno, u istom roku, na predlaganje nastavka parnice koja je o osporenim tražbinama bila u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka, jer će se u protivnom smatrati da su odustali od prava na vođenje parnice.

Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 18. kolovoza 2019. godine preinačena je prvostupanjska odluka Trgovačkog suda u Zagrebu u postupku priznanja arbitražne odluke te su priznati Pravorijek o nadležnosti Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore od 23. lipnja 2010. godine, te Konačni pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore od 26. travnja 2012. godine. Temeljem navedenog Rješenja i zahtjeva Društava, kao, Trgovački sud u Osijeku 21. studenog 2019. godine donosi Rješenje broj ST-966/2016-116, kojim mijenja svoje prethodno rješenje od 27. lipnja 2019. godine u dijelu koji se odnosi na Društva kao vjerovnike, na način da se svakom od njih priznaje tražbina u iznosu od 60.453.723,95 kn.

Sukladno navedenim rješenjima i odluci skupštine vjerovnika od 27. lipnja 2019. godine, Javna ustanova za zbrinjavanje komunalnog otpada istočne Slavonije u stečaju, zastupana po stečajnom upravitelju, 27. studenog 2019. godine uputila je gradovima osnivačima poziv na uplatu obveza radi podmirenja potraživanja priznatih u stečajnom postupku u ukupnom iznosu od 122.231.838,28 kn, svatko razmjerno svom osnivačkom udjelu koji je za Grad Vukovar iznosio 16,1 %, odnosno 19.679.333,21 kn.

Dana 11. prosinca 2019. godine Grad Županja podnio je tužbu Trgovačkom sudu u Osijeku kojom traži utvrđenje suda da ne postoji potraživanje Društava u iznosima priznatim u stečajnom postupku budući su ova potraživanja prvotno osporena, a vjerovnici su propustili u zakonskim rokovima poduzeti potrebne pravne radnje pa se treba smatrati da su odustali od prava na vođenje parnice. U tužbi se podredno traži poništaj pravne radnje stečajnog upravitelja kojom se traži priznanje tražbina ovih vjerovnika, odnosno utvrđenje ništetnosti iste pravne radnje. Pravni učinci presude u ovom sporu odnositi će se i na Grad Vukovar, bez obzira što nije stranka u postupku. Ovaj spor još nije riješen.

Dana 11. prosinca 2019. godine Društva su uputila gradovima osnivačima prijedlog nagodbe u kojem su naveli kako bi pristali na isplatu iznosa od 11,3 milijuna eura, odnosno oko 84 milijuna kuna. U prijedlogu se navodila i mogućnost obročne otplate kroz razdoblje od 3 godine, uz kamatu koja odgovara komercijalnoj kamati koju Društva mogu postići na tržištu, te mogućnost sklapanja nagodbe s pojedinim gradovima osnivačima, u kojem slučaju bi se prema njima povukli svi zahtjevi, a postupci nastavili prema ostalim osnivačima. Udio Grada Vukovara tada je iznosio 1.819.300,00 eura, odnosno oko 13.540.000,00 kuna.

S obzirom na spor koji je pokrenuo Grad Županja te na parnični postupak koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Osijeku, nije bilo moguće isključiti mogućnost uspjeha gradova osnivača u ovim sporovima u kojem slučaju bi plaćanje u tom trenutku predstavljalo štetu pa je Gradsko vijeće Grada Vukovara 6. veljače 2020. godine donijelo odluke o ne prihvaćanju zahtjeva Javne ustanova za zbrinjavanje komunalnog otpada istočne Slavonije u stečaju za uplatu i ne prihvaćanje nagodbe ponuđene od Društava.

Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-1899/2018-18, od 26. srpnja 2023. godine, pravomoćno je odlučeno o zahtjevu Društava te je presuđeno da su gradovi osnivači dužni svakom od društava isplatiti iznos od 1.889.214,24 EUR, sa pripadajućim zakonskim kamatama. Tužitelji su odbijeni u dijelu zahtjeva za isplatu iznosa od 3.500.432,43 EUR (svakom društvu) sa pripadajućim zakonskim kamatama. Rješenjem je gradovima osnivačima naloženo i plaćanje troškova parničnog postupka u iznosu od 41.154,22 EUR. Ukupno potraživanje od gradova osnivača prema ovoj presudi, koja je ovršna, sa kamatama iznosi cca. 9 mil. EUR.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske istovremeno je donio i pravomoćno rješenje broj Pž-1899/2018-19 po kojem su gradovi osnivači dužni Društvima nadoknaditi troškove predmetnog postupka u iznosu od 169.131,22 EUR, dok su Društva gradovima osnivačima dužna nadoknaditi troškove u iznosu od 392.138,98 EUR, od čega Gradu Vukovaru 53.878,22 EUR.

Pored navedenog okončanog postupka, u tijeku je i postupak koji su Društva pokrenuli protiv Grada Osijeka, kao jednog od osnivača ustanove, za naknadu troškova arbitražnog postupka u iznosu od cca. 1 milijun EUR, što sa pripadajućim zakonskim kamatama iznosi cca. 2 milijuna EUR, a za koji iznos postoji solidarna odgovornost svih gradova osnivača, pa tako i Grada Vukovara. Još nije pravomoćno okončan niti postupak u kojem spomenuta društva potražuju naknadu troškova za postupak koji se vodio u Münchenu, kao niti postupak za ništetnost koji je pokrenuo Grad Županija.

Gradovi osnivači stupili su u pregovore sa Društvima s ciljem izbjegavanja ovršnog postupka i pokušaja nagodbe, a rezultat čega je sljedeći prijedlog Društava:

- svi sporovi riješili bi se plaćanjem iznosa od 10 milijuna EUR temeljem sudske nagodbe koja bi se sklopila, a koji iznos bi se podijelio na sve gradove, sukladno njihovim udjelima u financiranju ZOIS-a (Grad Vukovar morao bi platiti 1.610.000,00 EUR);
- rok plaćanja bi bio 30. lipnja 2024. godine;
- ni jedna strana ne bi ulagala daljnje pravne lijekove na odluku VTSRH broj Pž-1899/2018 od 26. srpnja 2023. godine (prijedlog za dopuštenje revizije i prijedlog za ponavljanje postupka);
- Društva neće pokrenuti postupak prisilne naplate po ovršnosti predmetne presude;
- obustavili bi se svi ostali postupci u tijeku.

Predmetni prijedlog smatram korisnim za Grad Vukovar jer dosadašnja nastojanja osporavanja potraživanja Društava nisu urodila plodom, a eventualno ulaganje izvanrednih pravnih lijekova ne bi onemogućilo prisilnu naplatu po presudi VTSRH.

S obzirom na iznos koji bi se Grad Vukovar obvezao isplatiti odlučivanje o ovom prijedlogu u nadležnosti je Gradskog vijeća Grada Vukovara te se prijedlog odluke o prihvaćanju nagodbe upućuje na razmatranje i odlučivanje.

REPUBLIKA HRVATSKA  
VUKOVARSKO-SRIJEMSKA ŽUPANIJA  
GRAD VUKOVAR  
GRADONAČELNIK

KLASA:910-01/09-01/267  
URBROJ:2196-1-02-24-86  
Vukovar, 18. siječnja 2024.



Na temelju članka 32. stavak 1. točke 7. Statuta Grad Vukovara (Službeni vjesnik Grada Vukovara broj 4/09., 7/11., 4/12., 7/13., 7/15., 1/18., 2/18.- pročišćeni tekst, 7/19. Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 3/20., 3/21. i 15/22.) Gradsko vijeće Grada Vukovara na sjednici održanoj \_\_\_\_\_ 2024. godine donosi slijedeću

**O D L U K U**

o zaključenju sudske nagodbe o međusobnim pravima i obvezama između Grada Vukovara i trgovačkih društava Saubermacher Dienstleistungs AG, Austrija, i Strabag AG, Austrija

**I.**

S ciljem izbjegavanja prisilne naplate temeljem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-1899/2018-18, od 26. srpnja 2023. godine, i okončanja svih međusobnih sporova proizašlih iz Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada od 17. ožujka 2006. godine, za koje Grad Vukovar odgovara kao osnivač Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada istočne Slavonije (ZOiS), Grad Vukovar zaključiti će sudsku nagodbu s trgovačkim društvima Saubermacher Dienstleistungs AG, Hans Roth Strasse 1, A-8073 Feldkirchen bei Graz, Austrija, i Strabag AG, Donau City Strasse 9, Wien, Austrija (dalje u tekstu: Društva).

**II.**

Sudskom nagodbom iz točke I. ove odluke strane će se, u bitnom, obvezati:

- Grad Vukovar na plaćanje Društvima 1.610.000,00 EUR, s rokom dospijeca 30. lipnja 2024. godine;
- Društva na ne pokretanje postupka prisilne naplate po presudi iz točke I. ove odluke, odustajanje od zahtijeva za naknadu troškova arbitraže temeljem pravorijeka Međunarodnog arbitražnog suda, Međunarodne trgovačke komore, od 26. travnja 2012. godine, i od zahtijeva za naknadu troškova sudskog postupka pred Višim zemaljskim sudom München;
- obje strane na ne ulaganje izvanrednih pravnih lijekova protiv presude iz točke I. ove odluke.

**III.**

Gradonačelnik Grada Vukovara se ovlašćuje i zadužuje za poduzimanje svih potrebnih radnji i zaključenje sudske nagodbe.

REPUBLIKA HRVATSKA  
VUKOVARSKO-SRIJEMSKA ŽUPANIJA  
GRAD VUKOVAR  
GRADSKO VIJEĆE

KLASA:910-01/09-01/267  
URBROJ:2196-1-01-24-87  
Vukovar, \_\_\_\_\_ 2024.

Predsjednik Gradskog vijeća  
Željko Sabo, teolog

## Igor Antolović

---

**Pošiljatelj:** Gordana Vrandečić <gordana.vrandecic@gmail.com>  
**Poslano:** 16. siječnja 2024. 15:38  
**Prima:** Sanja Tokić; Igor Antolović  
**Predmet:** Fwd: Saubermacher & STRABAG / Gradovi Osijek, Vinkovci, Vukovar, Županja i Beli Manastir

----- Forwarded message -----

Šalje: **Gordana Vrandečić** <[gordana.vrandecic@gmail.com](mailto:gordana.vrandecic@gmail.com)>  
Date: pet, 12. sij 2024. 15:10  
Subject: Fwd: Saubermacher & STRABAG / Gradovi Osijek, Vinkovci, Vukovar, Županja i Beli Manastir  
To: <[ipenavavip@gmail.com](mailto:ipenavavip@gmail.com)>

Poštovani Ivane,

sukladno telefonskom razgovoru dostavljam prijedlog rješavanja naplate i ostalih pitanja vezanih za presudu u predmetu Saubermacher i dr. koji mi je danas dostavio odvjetnik Hrvoje Petrić.

Idući tjedan ćemo se dogovoriti za sastanak da vidimo da li je taj prijedlog prihvatljiv.

Lijep pozdrav!

### Odvjetnica

**Gordana Vrandečić**  
Kardinala Alojzija Stepinca 23  
HR- 31000 Osijek

Mob. 098 901 0011  
Tel: 031 657-000  
Fax: 031 626-008

-----Napomena-----

Ovaj odvjetnički ured obrađuje osobne podatke o strankama i trećim osobama sa svrhom izvršenja ugovora o zastupaju ili pružanja drugog oblika pravne pomoći. Također obrađujemo i osobne podatke o trećim osobama s kojima komuniciramo po bilo kojoj osnovi. Ako nam se obratite putem elektroničke pošte ili se od nas primili poruku elektroničke pošte vaši osobni podaci iz takve poruke su predmet naše obrade. Vaše osobne podatke prikupljamo, obrađujemo i čuvamo u skladu sa zahtjevima Opće uredbe o zaštiti podataka. Više informacija o našoj obradi vaših podataka možete naći u našoj Obavijesti o obradi osobnih podataka koju možete dobiti u odvjetničkom uredu ili ćemo vam ju dostaviti na vaš zahtjev. U slučaju bilo kakvog pitanja ili prigovora u vezi s obradom vaših osobnih podataka možete nas kontaktirati.

----- Forwarded message -----

Šalje: **Hrvoje Petrić** <[hrvoje@odpetric.hr](mailto:hrvoje@odpetric.hr)>  
Date: pet, 12. sij 2024. u 12:45  
Subject: Saubermacher & STRABAG / Gradovi Osijek, Vinkovci, Vukovar, Županja i Beli Manastir  
To: Željko Svedl <[zeljko.svedl@gmail.com](mailto:zeljko.svedl@gmail.com)>, <[sanja.culjak@vinkovci.hr](mailto:sanja.culjak@vinkovci.hr)>, <[gordana.vrandecic@gmail.com](mailto:gordana.vrandecic@gmail.com)>, <[odvjetnik.stivic@gmail.com](mailto:odvjetnik.stivic@gmail.com)>, <[ou.resetar@optinet.hr](mailto:ou.resetar@optinet.hr)>

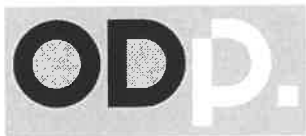
Poštovani kolege,

Nastavno na odluku VTSRH broj PŽ-1899/2018 od 26. srpnja 2023. godine, i nastavno na sastanak koji smo održali sa strankama, sukladno njihovoj uputi, molimo Vas da Vaše stranke upoznate sa stajalištem naših stranaka:

1. Tužitelji neće pokretati postupak prisilne naplate odmah po ovršnosti odluke;
2. Tužitelji su spremni da se svi otvoreni sporovi riješe plaćanjem ukupnog iznosa od 10 milijuna EUR temeljem sudske nagodbe koja bi se sklopila. Ovaj iznos uključivao bi sve zahtjeve naših stranaka, s uključenim kamatama i svim troškovima, uključujući cca. 2m EUR koji su nepravomoćno dosuđeni t.d. ZIPOS d.o.o. prema Gradu Osijeku.
3. Iznos iz toč. 2 bi se podijelio na sve gradove, sukladno njihovim udjelima u financiranju ZOIS-a;
4. Rok plaćanja bi bio 30. lipnja 2024. godine;
5. Ne bi se ulagali daljnji pravni lijekovi u ovom postupku – prijedlog za dopuštenje revizije i prijedlog za ponavljanje postupka;
6. Obustavili bi se svi ostali postupci u tijeku (postupak za naknadu troškova arbitraže pri ICC, postupak za naknadu troškova u Münchenu, postupak za ništetnost koji je pokrenuo Grad Županja).

Molimo Vas da nas što skorije upoznate sa stajalištem Vaših stranaka, s obzirom na rokove za poduzimanje daljnjih pravnih koraka.

S poštovanjem,



**Hrvoje Petrić** | odvjetnik

Odvjetničko društvo Petrić i partneri d.o.o.

Anina 2/III, HR-42000 Varaždin

T: +38542 215 215

E: [hrvoje@odpetric.hr](mailto:hrvoje@odpetric.hr)

W: [www.odpetric.hr](http://www.odpetric.hr)





**REPUBLIKA HRVATSKA**  
**Visoki trgovački sud Republike Hrvatske**  
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 11 Pž-1899/2018-18

U I ME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA  
I  
RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice i Mladena Šimundića, člana vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG, A-8073 Feldkirchen bei Graz, Hans-Roth-Strasse 1, Republika Austrija i 2. tužitelja STRABAG AG, Donau-City-Strasse 9, Beč, Republika Austrija, koje zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Petrić i partneri d.o.o. u Varaždinu, Anina ulica 2/III, protiv 1. tuženika GRAD OSIJEK, Osijek, Kuhačeva 9, OIB 30050049642, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Željko Švedl & Vedrana Švedl Blažeka iz Osijeka, Trg Ante Starčevića 10/I, 2. tuženika GRAD VINKOVCI, Vinkovci, Bana Jelačića 1, OIB 67648791479, 3. tuženika GRAD VUKOVAR, Vukovar, Dr. Franje Tuđmana 1, OIB 50041264710, kojeg zastupa punomoćnica Gordana Vrandečić, odvjetnica u Osijeku, S. Radića 5, 4. tuženika GRAD ŽUPANJA, Županja, J. J. Strossmayera 1, OIB 60952110793, kojeg zastupa punomoćnik Dražen Štivić, odvjetnik u Županji, Veliki kraj 54 i 5. tuženika GRAD BELI MANASTIR, Beli Manastir, Kralja Tomislava 53, OIB 39912056947, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Rešetar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Rešetar & partneri d.o.o., Osijek, Šetalište P. Preradovića 7, uz sudjelovanje umješaća na strani tuženika REPUBLIKE HRVATSKE, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, radi isplate iznosa od 279.315,94 EUR i 19.718.553,03 kn po tužbi i utvrđenja ništetnosti ugovora te utvrđenja raskida ugovora po protutužbama, odlučujući o žalbama tužitelja i prvo, treće, četvrto i petotuzenika te umješaća protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018., u sjednici vijeća održanoj u prisutnosti punomoćnika tužitelja Hrvoja Petrića i Ane Petrić, punomoćnika prvotuzenika Željka Švedla, punomoćnice trećetuzenika Gordane Vrandečić, zamjenika punomoćnika četvrtotuzenika Antonija Rašića, punomoćnika petotuzenika Domagoja Rešetara i punomoćnice umješaća, Željke Šaškor, zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, 26. srpnja 2023.

presudio je

I. Uvažava se žalba tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG i preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od

11. siječnja 2018. u dijelu točke 1. izreke kojim je odbijen njegov zahtjev za isplatu iznosa od 1.821.578,70 eur i 67.635,54 eur / 509.600,00 kn, sa zateznim kamatama i sudi:

Nalaže se tuženicima solidarno platiti tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG iznos od 1.821.578,70 eur i 67.635,54 eur / 509.600,00 kn, sa zateznim kamatama koje teku kako slijedi:

- na iznos od 200.000,00 eur od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2005. po stopi koju banke u mjestu plaćanja plaćaju na depozite štedne uloge po viđenju u eur,

- na iznos od 13.700,31 eur / 103.225,00 kn od 13. studenog 2007.

- na iznos od 33.124,29 eur / 249.575,00 kn od 22. studenog 2007.

- na iznos od 20.810,93 eur / 156.800,00 kn od 30. siječnja 2008.

- na iznos od 3.979,96 eur od 15. siječnja 2008.

- na iznos od 35.205,74 eur od 15. travnja 2009.

- na iznos od 1.582.393,00 eur sa od 9. svibnja 2009.

po stopi od 15% za razdoblje od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

II. Uvažava se žalba tužitelja STRABAG AG, i preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u točki 2. izreke u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev za isplatu iznosa od 1.821.578,70 eur i 67.635,54 eur / 509.600,00 kn, sa zateznim kamatama i sudi:

Nalaže se tuženicima solidarno platiti tužitelju STRABAG AG, iznos od 1.821.578,70 eur i 67.635,54 eur / 509.600,00 kn, sa zateznim kamatama koje teku kako slijedi:

- na iznos od 200.000,00 eur od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2005. po stopi koju banke u mjestu plaćanja plaćaju na depozite štedne uloge po viđenju u eur,

- na iznos od 13.700,31 eur / 103.225,00 kn od 13. studenog 2007.

- na iznos od 33.124,29 eur / 249.575,00 kn od 22. studenog 2007.

- na iznos od 20.810,93 eur / 156.800,00 kn od 30. siječnja 2008.

- na iznos od 3.979,96 eur od 15. siječnja 2008.

- na iznos od 35.205,74 eur od 15. travnja 2009.

- na iznos od 1.582.393,00 eur sa od 9. svibnja 2009.

po stopi od 15% za razdoblje od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope

na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

III. Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u dijelu točke 1. izreke kojim je odbijen njegov zahtjev za isplatu iznosa od 2.549.466,19 eur / 19.208.953,03 kn i 950.966,24 eur, sa zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 3.213,15 eur / 24.209,50 kn od 13. studenog 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 7.287,34 eur / 54.906,50 kn od 22. studenog do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 9.208,33 eur od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 1.987,89 eur od 15. travnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 28.934,02 eur od 15. travnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 15% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 46.359,15 eur / 349.293,03 kn od 1. siječnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 2.492.606,54 eur / 18.780.544,00 kn od 15. siječnja 2009. do 30. lipnja po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju

promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 910.836,00 eur sa zateznim kamatama od 15. siječnja 2009. do 30. lipnja po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, zatim, u dijelu kojim je odbijen zahtjev tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG da se tuženicama naloži solidarno mu platiti zatezne kamate na iznos od 1.582.393,00 eur od 15. siječnja 2009. do 9. svibnja 2009., po stopi od 17% godišnje do 30. lipnja 2011., po stopi od 15% godišnje od 1. srpnja 2011. do isplate, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, te u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG da se tuženicama naloži solidarno mu platiti zatezne kamate na iznos od 1.821.578,70 eur i 67.635,54 eur / 509.600,00 kn od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja prelazi stopu propisanu za ostale odnose.

IV. Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja STRABAG AG, i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u dijelu točke 2. izreke kojim je odbijen njegov zahtjev za isplatu iznosa od 2.549.466,19 eur / 19.208.953,03 kn i 950.966,24 eur, sa zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 3.213,15 eur / 24.209,50 kn od 13. studenog 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 7.287,34 eur / 54.906,50 kn od 22. studenog do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 9.208,33 eur od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 1.987,89 eur od 15. travnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu

eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 28.934,02 eur od 15. travnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 15% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 46.359,15 eur / 349.293,03 kn od 1. siječnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 2.492.606,54 eur / 18.780.544,00 kn od 15. siječnja 2009. do 30. lipnja po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena,

- na iznos od 910.836,00 eur sa zateznim kamatama od 15. siječnja 2009. do 30. lipnja po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, zatim, u dijelu kojim je odbijen zahtjev tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG da se tuženicima naloži solidarno mu platiti zatezne kamate na iznos od 1.582.393,00 eur od 15. siječnja 2009. do 9. svibnja 2009., po stopi od 17% godišnje do 30. lipnja 2011., po stopi od 15% godišnje o 1. srpnja 2011. do isplate, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate po stopi koja se određuje u visinu eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, te u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG da se tuženicima naloži solidarno mu platiti zatezne kamate na iznos od 1.821.578,70 eur i 67.635,54 eur / 509.600,00 kn od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja prelazi stopu propisanu za ostale odnose.

V. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika Grada Osijeka i žalba umješaka Republike Hrvatske te se potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u točki 3. izreke.

VI. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika Grada Vukovara i žalba umješaka Republike Hrvatske te se potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u točki 5. izreke.

VII. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika Grada Županje i žalba umješaa Republike Hrvatske te se potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u točki 6. izreke.

VIII. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika Grada Belog Manastira i žalba umješaa Republike Hrvatske te se potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u točki 7. izreke.

#### riješio je

I. Odbacuje se kao nepravovremena dopuna žalbe tužitelja Grada Osijeka i Grada Vinkovaca od 11. listopada 2019.

II. Odbacuje se kao nepravovremena dopuna žalbe tuženika Grada Županje od 3. prosinca 2019.

III. Odbacuje se kao nepravovremena dopuna žalbe tuženika Grada Osijeka od 2. ožujka 2020.

IV. Nalaže se tuženicima solidarno naknaditi tužiteljima troškove parničnog postupka u iznosu od 41.154,22 eur / 310.076,45 kn, u roku od 8 dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 56.086,84 eur / 422.586,32 kn.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Grada Osijeka za naknadu troška sastavljanja odgovora na žalbu u iznosu od 16.590,35 eur / 125.000,00 kn.

VII. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Grada Belog Manastira za naknadu troška sastavljanja odgovora na žalbu u iznosu od 16.590,35 eur / 125.000,00 kn i troška sudske pristojbe.

#### Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. u točki 1. izreke odbijen je tužbeni zahtjev da se naloži tuženicima solidarno platiti tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG iznos od 279.315,96 EUR, i 19.718.553,00 kn, sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno naznačene iznose, te eventualno kumulirani zahtjev da se naloži tuženicima solidarno platiti tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG iznos od 2.493.229,00 eur u kunsjoj protuvrijednosti, sa zakonskim zateznim kamatama od 15. siječnja 2009. do isplate.

Točkom 2. izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev da se naloži tuženicima solidarno platiti tužitelju STRABAG AG iznos od 279.315,96 eur, i 19.718.553,00 kn, sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno naznačene iznose, te kumulativni zahtjev da se naloži tuženicima solidarno platiti tužitelju

STRABAG AG iznos od 2.493.229,00 eur u kunskoj protuvrijednosti, sa zakonskim zateznim kamatama od 15. siječnja 2009. do isplate.

Točkom 3. izreke odbijen je kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika Grada Osijeka za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije sklopljenog 17. ožujka 2006. između tužitelja, trgovačkog društva ZIPOS d.o.o. i Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije – ZOIS.

Točkom 4. izreke odbijen je kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika Grada Vinkovci za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije sklopljenog 17. ožujka 2006. između tužitelja, trgovačkog društva ZIPOS d.o.o. i Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije – ZOIS.

Točkom 5. izreke odbijen je kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika Grada Vukovara za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije sklopljenog 17. ožujka 2006. između tužitelja, trgovačkog društva ZIPOS d.o.o. i Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije – ZOIS.

Točkom 6. izreke odbijen je kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika Grada Županje da se utvrdi kako je Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije sklopljen 17. ožujka 2006. između tužitelja, trgovačkog društva ZIPOS d.o.o. i Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije – ZOIS raskinut 23. srpnja 2008., koji su tužitelji – protutuženici dužni priznati.

Točkom 7. izreke odbijen je kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika Grada Belog Manastira za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije sklopljenog 17. ožujka 2006. između tužitelja, trgovačkog društva ZIPOS d.o.o. i Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije – ZOIS.

2. Rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/15-145 od 11. siječnja 2018. riješeno je da se smatra da su tužitelji povukli tužbu za iznos od 73.086,64 EUR sa zakonskom zateznom kamatom i za iznos od 593.614,72 kn sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da među strankama nije bilo sporno kako su tuženici osnivači Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada Istočne Slavonije (dalje ZOIS), da je tuženik Grad Osijek raspisao natječaj za izbor najboljeg ponuditelja za koncesiju za realizaciju regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije, da je ponuda tužitelja izabrana kao najpovoljnija. Nakon izbora najpovoljnijeg ponuđača potpisani su između QUANTUM GmbH trgovačkog društva iz Austrije, koje je organiziralo natječaj i izradilo projektnu dokumentaciju, tužitelja i ZOIS, izjava i protokol o bitnim odrednicama projekta planiranja, financiranja, izgradnje i pogona regionalnog odlagališta istočne Slavonije

(nadalje Protokol). Protokolom su se tužitelji obvezali organizatoru natječaja, trgovačkom društvu QUANTUM GmbH, isplatiti dio troškova organizacije natječaja u iznosu od 400.000,00 eura, a koja obveza je uredno ispunjena.

4. Navedenim protokolom ZOIS se obvezao u roku od 12 mjeseci po usvajanju prostornog plana Općine Antunovac, a koji u vrijeme izbora najpovoljnijeg ponuđača još nije bio usvojen, osigurati lokaciju i lokacijsku dozvolu, pod prijetnjom obveze povrata svih primljenih iznosa i naknade štete tužitelju. Protokolom je predviđeno sklapanje konačnog ugovora između tužitelja i ZOIS-a kojim će se detaljno urediti prava i obveze stranaka.

5. Dana 17. ožujka 2006. ZOIS kao davatelj koncesije s jedne strane, tužitelji te novoosnovano projektno društvo ZIPOS d.o.o. kao koncesionar s druge strane, sklapaju ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije. Sud navodi da je predmet ugovora planiranje, izgradnja, financiranje i pogon odlagališta otpada. Navedeni ugovor sklopljen je na razdoblje od 25 godina. Sva prava i obveze koje su tužitelji preuzeli potpisom Protokola i koncesijskog ugovora temeljem čl. 24. st. 7. ugovora, prešla su na ZIPOS d.o.o. ZIPOS d.o.o. je inicirao sredinom 2008. godine sklapanje aneksa postojećem ugovoru, kako bi se ugovor uskladio s izmjenama zakonskih normi, no do sklapanja aneksa nije došlo, već je ZOIS obavijestio ZIPOS d.o.o. dopisom od 1. listopada 2008. nakon održane 32. sjednice upravnog vijeća, da više ne postoje razlozi za sklapanje aneksa jer je od strane Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva, izostala podrška sufinanciranju ovog projekta, a ujedno su tužitelji obaviješteni da je odbijen zahtjev za izdavanje građevinske dozvole jer nisu ispunjeni propisani uvjeti. Nakon što ZOIS nije odgovorio na dopis od 4. prosinca 2008., tužitelji su 15. prosinca 2008. pokrenuli postupak medijacije pred Hrvatskom gospodarskom komorom. Dana 23. svibnja 2009. ZIPOS d.o.o. je primio dopis ZOIS-a, kao i odluku o raskidu koncesijskog ugovora u kojoj je kao razlog za raskid navedena činjenica da ZIPOS d.o.o. nije ishodio građevinsku dozvolu u roku od 9 mjeseci od stupanja na snagu koncesijskog ugovora te da nije postupio sukladno traženju nadležnog ureda državne uprave o otklanjanju nedostataka u dokumentaciji koja je bila predana uz zahtjev za građevinsku dozvolu. Tužitelji drže da su raskidom ugovora stekli pravo tražiti povrat plaćenog (pravo restitucije) iznosa od 400.000,00 eur i pravo na naknadu štete. Sud je, pozivom na rješenje ovog suda poslovni broj PŽ-7439/12 od 24. studenog 2015. kojim je ukinuta presuda prvostupanjskog suda poslovni broj P-53/12 i predmet vraćen na ponovno suđenje zbog bitnih povreda odredbi parničnog postupka, ocijenio neosnovanim prigovor nedostatka aktivne legitimacije, jer ona proizlazi iz ugovora o ustupu kojim je ZIPOS d.o.o. prenio na tužitelje potraživanja prema ZOIS-u i njegovim osnivačima. Neosnovanim je ocijenio i prigovor nedostatka pasivne legitimacije, jer tuženici kao osnivači odgovaraju za obveze ustanove sukladno odredbi čl. 59. Zakona o ustanovama („Narodne novine“ broj: 76/03, 29/97 i 47/00). Sud navodi da su tužitelji 2. svibnja 2013. primili pravorijek Arbitražnog suda u predmetu Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore broj 16337/JHN/GZ u kojem ovdje tužitelji od ZOIS-a traže naknadu štete radi neispunjenja ugovora. Neosnovanim je sud ocijenio i prigovor zastare, primjenom odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Sud je tužbeni zahtjev ocijenio



neosnovanim navodeći da tužitelji tijekom postupka nisu dokazali da su tuženici krivi za raskid ugovora, odnosno, da iz spisa proizlazi da je ugovor raskinut jer ZIPOS d.o.o. nije ispunio svoju ugovoru obvezu i ishodio građevinsku dozvolu. Sud nadalje navodi da je odlukom drugostupanjskog suda poslovni broj Pž-7439/12 od 24. studenog 2015. zauzet stav da tužitelji imaju pravo potraživati utužene iznose ili od osnivača ili od ZOIS-a, a ne od jednih i drugih istovremeno. Protutužbene zahtjeve za utvrđenjem ništetnosti ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada sud je ocijenio neosnovanim, navodeći da je ovaj sud u odluci poslovni broj Pž-7439/12 zauzeo stav da ugovor o ustupu nije ništetan. Sud dalje navodi da je neosnovanim ocijenio prijedlog stranaka za prekidom postupka do okončanja postupka priznanja strane sudske odluke, jer se ne radi o prethodnom pitanju.

6. Tužitelji su žalbu podnijeli zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog prava i pogrešne primijene materijalnog prava. Pobijaju presudu u točkama 1. i 2. njene izreke, te rješenja sadržana u obrazloženju odluke. Smatraju da prvostupanjski sud nije donio odluku koja se može ispitati. Ukazuju na to da je raspravnim rješenjem od 28. rujna 2016. prihvaćen dokazni prijedlog tužitelja za pribavljanjem isprava, no da potom sud te dokaze nije pribavio, zatim, da je izveden dokaz saslušanjem 21 svjedoka, a da sud potom iskaze tih svjedoka u presudi ignorira i ne analizira. Navode da sud nije utvrđivao razloge zbog kojih ZIPOS d.o.o. nije pribavio građevinsku dozvolu, da je odbijen njihov prijedlog za dopunskim vještačenjem iako su vještaci izjavili da činjenično stanje nije u potpunosti utvrđeno. Ističu da se sud poziva na odredbu ugovora koja se ne nalazi ni u hrvatskom ni u njemačkom tekstu ugovora, te da nije utvrdio koji tekst je mjerodavan. Nalaz i mišljenje vještaka sud je prihvatio iako nisu otklonjeni prigovori tužitelja, te tužitelji iznose primjedbe na nalaze i mišljenja vještaka za zaštitu okoliša, građevinskog vještaka i financijskog vještaka. Smatraju da je sud trebao cijeniti i nalaze i mišljenja koje su tužitelji priložili spisu, a koji nisu izrađeni u ovom parničnom postupku. Ističu da sud nije obrazložio odluku o odbijanju prijedloga za prekid postupka do okončanja postupka priznanja stranog arbitražnog pravorijeka. Navode da su tijekom postupka dostavili isprave iz kojih je vidljivo da je obveza ZOIS-a bila osigurati nekretninu za izgradnju regionalnog odlagališta otpada te da ZOIS nije obavijestio ZIPOS d.o.o. o ispravama koje nedostaju za izdavanje građevinske dozvole, čime je onemogućio ZIPOS d.o.o. u ispunjenju obveza. Smatraju da bi zakašnjenje ZIPOS d.o.o. u ispunjenju obveze pribavljanja građevinske dozvole moglo početi teći tek nakon što ZOIS ispuni svoju obvezu pribavljanja nekretnine na kojoj bi se moglo graditi odlagalište. S obzirom na to da je ZOIS bio u zakašnjenju s ispunjenjem svoje obveze, smatraju da je izjava o raskidu ugovora bez učinka, te da je ZIPOS d.o.o. imao pravo na raskid. Ističu da je nakon izrade projektne dokumentacije i podnošenja zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole donesen Pravilnik o načinima i uvjetima odlaganja otpada, kategorijama i uvjetima rada odlagališta otpada („Narodne novine“ broj 117/07), te da je ugovorom predviđeno sklapanje aneksa kojim bi se ugovorne odredbe prilagodile zakonskim izmjenama, no da su se ZOIS i tuženici oglušili na poziv ZIPOS d.o.o. za sklapanje aneksa, čime su onemogućili ZIPOS d.o.o. da ishodi građevinsku dozvolu. Smatraju da je pogrešna ocjena prvostupanjskog suda da zahtjev za naknadom štete i povratom plaćenom mogu postaviti ili protiv ustanove ili protiv osnivača te da to,

suprotno navodu iz obrazloženja prvostupanjske presude, ne proizlazi niti iz rješenja ovog suda poslovni broj PŽ-7439/12 od 24. studenog 2015. Ukazuju na to da zahtjev za isplatom iznosa od po 200.000,00 eur svakom od tužitelja predstavlja povrat stečenog bez osnove, te da ne ovisi o krivnji za neispunjenje ugovora. Predlažu odluku preinačiti, podredno, ukinuti ju i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traže naknadu troška sastavljanja žalbe u iznosu od 166.250,00 kn.

7. Tuženik Grad Osijek je podnio žalbu protiv presude zbog bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku te pogrešne primjene materijalnog prava. Presudu pobija u dijelu u kojem je odbijen njegov protutužbeni zahtjev, odnosno, u točki 3. njene izreke. U žalbi navodi da ZOIS, kao javna ustanova čiji su osnivači tuženici, nije imala ovlaštenja za provođenje postupka natječaja za izbor koncesionara niti je mogla biti davatelj koncesije, jer je odredbom čl. 2. Zakona o koncesijama propisano da davatelj koncesije može biti isključivo Republika Hrvatska. Ukazuje na odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu, prema kojem ZOIS komunalnu djelatnost zbrinjavanja otpada nije mogla prenijeti na treće osobe niti biti davatelj koncesije. Smatra da je pogrešna ocjena prvostupanjskog suda da Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada nije ništetan jer nije ništetan Ugovor o ustupu, kojim je ZIPOS d.o.o. prenio na tužitelje svoja potraživanja prema ZOIS-u i njegovim osnivačima. Predlaže odluku u pobijanom dijelu preinačiti te traži naknadu troška sastavljanja žalbe u iznosu od 156.250,00 kn.

8. Tuženik Grad Vukovar je podnio žalbu protiv presude, zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Presudu pobija u točki 5. njene izreke. Ističe da sud u izreci presude nije odlučio o zahtjevima stranaka za naknadom troškova postupka. Smatra da Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada predstavlja koncesijski ugovor, te da je ništetan jer je sklopljen bez odluke predstavničkih tijela jedinica lokalne samouprave, odnosno, da je sklopljen protivno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu. Navodi da su predstavnička tijela jedinica lokalne samouprave bila u cijelosti isključena iz postupka dodjele koncesije, te da izvršna tijela ne mogu prisvajati ovlasti koje su zakonom stavljene u nadležnost predstavničkih tijela. Predlaže odluku u pobijanom dijelu preinačiti, podredno, ukinuti ju i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troška sastavljanja žalbe u iznosu od 135.000,00 kn.

9. Tuženik Grad Županja je podnio žalbu protiv presude, zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Presudu pobija u točki 6. njene izreke. Ističe da sud u izreci presude nije odlučio o zahtjevima stranaka za naknadom troškova postupka. Smatra da je pogrešan zaključak suda da je ugovor o izgradnji raskinut 9. svibnja 2009., jer je raskid ugovora nastupio po zakonu 23. srpnja 2007. Navodi da je od predaje izjave o solidarnom jamstvu koncesionaru, 31. ožujka 2007., počeo teći rok od 16 tjedana iz čl. 4. st. 1. ugovora za dostavu cjelovite projektne dokumentacije radi pribavljanja građevinske dozvole, te da je taj rok protekao 22. srpnja 2007., a projektna dokumentacija predana je krajem rujna 2009., te je zahtjev za izdavanjem

građevinske dozvole podnesen 26. rujna 2007. Smatra da je ugovor raskinut 23. srpnja 2007. jer ZIPOS d.o.o. nije do 22. srpnja 2007. ispunio obvezu iz članka 4. st. 1. Ugovora, koji rok je bitan sastojak ugovora. Predlaže odluku u pobijanom dijelu preinačiti, podredno, ukinuti ju i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troška sastavljanja žalbe u iznosu od 4.262,50 kn.

10. Tuženik Grad Beli Manastir je podnio žalbu protiv presude, zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Presudu pobija u točki 7. njene izreke. U žalbi navodi da je ugovor o izgradnji i vođenju pogona koncesijski ugovor, te da je sklopljen protivno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, slijedom čega smatra da je ugovor ništetan. Ističe da je prvostupanjski sud propustio odlučiti o zahtjevima stranaka za naknadom troška. Predlaže odluku ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troška sastavljanja žalbe u iznosu od 156.250,00 kn te sudske pristojbe prema odluci suda.

11. Žalbu je podnio umješac Republika Hrvatska, presudu pobija u točkama 3. do 7. njene izreke zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Smatra da je počinjena bitna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku, da presuda ne sadržava razloge zbog kojih je odbijen protutužbeni zahtjev. Ukazuje na to da u odnosu na zahtjev tuženika Grada Županje da je ugovor raskinut presuda uopće ne sadrži razloge. Predlaže odluku u pobijanom dijelu preinačiti.

12. Tuženik Grad Osijek je podnio odgovor na žalbu tužitelja, u kojem u bitnom navodi da je tužba protiv tuženika kao osnivača ustanove preuranjena, te da ju je trebalo odbaciti. Smatra da nisu počinjene bitne povrede odredbi parničnog postupka na koje ukazuju tužitelji te da je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno. Smatra da je pravilna ocjena prvostupanjskog suda da ugovornu obvezu nije izvršio ZIPOS d.o.o., te da se, suprotno navodima tužitelja, ugovor ne bi mogao realizirati sklapanjem aneksa. U odnosu na zahtjev za povratom iznosa od 400.000,00 EUR, smatra da to potraživanje nema veze s ovim postupkom, te ističe da je ZOIS platio društvu Quantum GmbH iznos od 3.017.085,16 kn. Traži naknadu troška sastavljanja odgovora na žalbu u iznosu od 125.000,00 kn.

13. Tuženik Grad Beli Manastir je podnio odgovor na žalbu tužitelja, u kojem navodi da žalba tužitelja nije osnovana, da tuženici kao osnivači ne mogu odgovarati za obveze javne ustanove, jer su jamstva mogli dati samo uz suglasnost ministra financija, sve sukladno odredbama Zakona o proračunu. Traži naknadu troška sastavljanja odgovora na žalbu u iznosu od 125.000,00 kn, te sudske pristojbe po odluci suda.

14. Podneskom od 11. listopada 2019. tužitelji dostavljaju rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje: VSRH) poslovni broj Gž-9/19 od 28. kolovoza 2019., kojim je priznat Pravorijek o nadležnosti Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore broj 16337/JHN od 23. lipnja 2020. i Konačni pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore broj 16337/JHN/GZ od 26. travnja 2012., a kojim su tužiteljima u odnosu na ustanovu

ZOIS dosuđeni iznosi koje potražuju od osnivača ustanove u ovom parničnom postupku.

15. Tuženik Grad Županja podneskom od 3. prosinca 2019. obavještava sud da su tužitelji tražbinu koja je predmet ovog postupka prijavili u stečajnom postupku nad ZOIS-om otvorenom rješenjem poslovni broj St-966/16 od 1. travnja 2019., te smatra da je time prestala aktivna legitimacija tužitelja u ovom parničnom postupku, sve sukladno odredbi čl. 173. Stečajnog zakona.

16. Podneskom od 2. ožujka 2020. tuženik Grad Osijek ističe da rješenje VSRH, o priznanju konačnog pravorijeka, koje su tužitelji dostavili nakon zaključenja glavne rasprave predstavlja nove činjenice i nove dokaze, te da prvostupanjski i drugostupanjski sud nisu vezani tom odlukom u ovom parničnom postupku. Ističe da je tuženik Grad Osijek odbio prijedlog tužitelja za sklapanje izvansudske nagodbe. Navodi da je podignuta optužnica protiv ravnatelja ZOIS-a i odvjetnika koji je zastupao ZOIS u arbitražnom postupku.

17. Žalba tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG je djelomično osnovana.

18. Žalba tužitelja STRABAG AG je djelomično osnovana.

19. Žalba tuženika Grada Osijeka je neosnovana.

20. Žalba tuženika Grada Vukovara je neosnovana.

21. Žalba tuženika Grada Županje je neosnovana.

22. Žalba tuženika Grada Belog Manastira je neosnovana.

23. Žalba umješaća Republike Hrvatske je neosnovana.

24. Dopuna žalbe tužitelja je nepravovremena.

25. Dopuna žalbe tuženika Grada Osijeka je nepravovremena.

26. Dopuna žalbe tuženika Grada Županje je nepravovremena.

27. S obzirom na to da je presudu od 11. siječnja 2018. punomoćnik tužitelja primio 11. siječnja 2018. (čl. 355. st. 9. Zakona o parničnom postupku, „Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - službeni pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22; dalje: ZPP), dopuna žalbe od 11. listopada 2019. podnesena je nakon proteka roka iz čl. 500. t. 2. ZPP-a.

28. Tuženik Grad Osijek presudu je primio 11. siječnja 2018. (čl. 355. st. 9. ZPP-a), stoga je dopuna žalbe od 2. ožujka 2020. podnesena nakon proteka roka iz čl. 500. t. 2. ZPP-a.

29. Tuženik Grad Županja žalbu je primio 11. siječnja 2018. (čl. 355. st. 9. ZPP-a), stoga je dopuna žalbe od 3. prosinca 2019. podnesena nakon proteka roka iz čl. 500. t. 2. ZPP-a.

30. Ispitavši pobijanu presudu u pobijanom dijelu sukladno odredbama čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. navedenog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a), ovaj sud je ocijenio da odluka nije pravilna ni zakonita.

31. Prema ocjeni ovog suda, prvenstveno je osnovan žalbeni razlog počinjene bitne povrede odredbi parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Naime, prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, kako u odnosu na tužbene tako niti u odnosu na protutužbene zahtjeve.

32. Osnovano tužitelji ukazuju na bitnu povredu odredbi parničnog postupka, koju je prvostupanjski sud počinio jer nije cijenio izvedene dokaze u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a. Između ostalih, sud je izveo i dokaz saslušanjem svjedoka, njih 21, no njihove iskaze nije cijenio, već je u obrazloženju naveo da iskazima svjedoka nije u cijelosti poklonio vjeru, jer su međusobno kontradiktorni, te da ih nije uzeo u obzir. Ista povreda počinjena je i prilikom ocjene nalaza i mišljenja vještaka, za koje sud samo navodi da su nalaze i mišljenja sačinili u potpunosti i u skladu s pravilima struke. Nisu ocijenjeni ni sadržaji isprava u spisu.

33. Osnovan je žalbeni navod da prvostupanjska odluka uopće ne sadrži razloge o odluci o zahtjevu tuženika Grada Županje za utvrđenje da je Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije od 17. ožujka 2006. raskinut 23. srpnja 2008.

34. Slijedom navedenog, ovaj sud je koristeći ovlasti iz odredbe čl. 366.a, 373.a i 373.b st. 3. i 4. u vezi s čl. 363. ZPP-a utvrdio odlučne činjenice i odgovarajućom primjenom materijalnog prava ocijenio da su zahtjevi tužitelja djelomično osnovani, dok su zahtjevi tuženika neosnovani.

35. U predmetnom postupku prvostupanjski sud je 4. srpnja 2012. donio presudu poslovni broj P-53/12, koja je ukinuta rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-7439/12 od 24. studenog 2015. te je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje jer je utvrđeno da je prvostupanjski sud propustio utvrditi odlučne činjenice zbog pogrešnog pravnog shvaćanja da je prigovor promašene pasivne legitimacije osnovan.

36. Iz prvostupanjskog spisa proizlazi da su tuženici osnivači Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog otpada istočne Slavonije (dalje: ZOIS), koja je u svrhu zbrinjavanja otpada raspisala javni natječaj za izbor zainteresiranih ponuditelja koncesije za realizaciju odlagališta otpada, na kojem su tužitelji izabrani kao najbolji ponuđači, temeljem čega su sa ZOIS-om potpisali Protokol o bitnim odrednicama projekta planiranja, financiranja, izgradnje i pogona regionalnog odlagališta istočne

Slavonije (list 26. spisa) te da su se tužitelji potpisom Protokola obvezali organizatoru natječaja, trgovačkom društvu QUANTUM GmbH, platili trošak organizacije u iznosu od 400.000,00 eur. Nadalje, Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije (list 47.- 56. spisa) sklopili su ZOIS, ZIPOS d.o.o. i tužitelji te je ugovoreno da sva prava iz javnog natječaja i Protokola s tužitelja prelaze na ZIPOS d.o.o. Iz spisa proizlazi da među strankama nije bilo sporno da je javna ustanova ZOIS izjavila raskid Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije, o čemu je ZIPOS d.o.o. obaviješten dopisom od 23. siječnja 2009. te da je ZIPOS d.o.o. donio odluku o raskidu predmetnog ugovora s danom 8. svibnja 2009., o čemu je obaviješten ZOIS.

37. Aktivna legitimacija tužitelja temelji se na Ugovoru o ustupu od 12. svibnja 2009. (list 123. spisa), kojim je društvo ZIPOS d.o.o. prenijelo na tužitelje sva svoja potraživanja prema ZOIS-u i njegovim solidarno odgovornim osnivačima, i to potraživanja s osnove naknade štete koja se temelje na plaćanjima izvršenim trećima u korist ZOIS-a, odnosno, učinjenim radi ispunjenja obveza iz koncesijskog ugovora, zatim, izvršena plaćanja za razvoj projekta, bankarske garancije, troškove savjetovanja, projektnu dokumentaciju, troškove utrošenog radnog vremena radnika i poslovne troškove ustupitelja te sva potraživanja koja postoje temeljem pravnog odnosa ugovornih strana i ZOIS-a, uključujući ona koja su nastala prije sklapanja koncesijskog ugovora.

38. Ugovor o ustupu prema ocjeni ovog suda nije ništetan, kako je navedeno i u odluci poslovni broj PŽ-7439/2012 od 24. studenog 2015. Tim ugovorom trgovačko društvo ZIPOS d.o.o. nije prenijelo na tužitelje prava i obveze iz koncesijskog ugovora, koja se sastoje od obveza vezanih za projektiranje, izgradnju, financiranje, upravljanje odlagalištem te plaćanja po toj ugovornoj osnovi. Ugovor o ustupu odnosi se na novčana potraživanja koja bi trgovačko društvo ZIPOS d.o.o. imalo s osnove naknade štete i povrata učinjenih izdataka nakon raskida ugovora. U ovom slučaju ne radi se o pravima kojima društvo ZIPOS d.o.o. nije moglo raspolagati, stoga je neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja. Također, samim koncesijskim ugovorom u čl. 24. (list 56. spisa) ZOIS je pristao da ZIPOS d.o.o. sva svoja potraživanja prema ZOIS-u, vezana uz financiranje tog projekta, prenese na treće osobe. Slijedom navedenog, prigovor nedostatka aktivne legitimacije nije osnovan.

39. Pasivna legitimacija tuženika, osnivača Javne ustanove za zbrinjavanje komunalnog i industrijskog otpada na području istočne Slavonije, proizlazi iz odredbe članka 59. Zakona o ustanovama („Narodne novine“ broj: 76/93, 29/97 i 47/99; dalje: ZU) prema kojoj ustanova odgovara za obveze cijelom svojom imovinom, a osnivač ustanove odgovara solidarno za obveze ustanove. Sadržaj solidarne odgovornosti propisan je čl. 43. Zakona o obveznim odnosim („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) iz kojeg proizlazi svaki dužnik solidarne obveze odgovara vjerovniku za cijeli dug i vjerovnik može zahtijevati njegovo ispunjenje od koga hoće sve dok ne bude potpuno ispunjen, ali kad jedan dužnik ispuni dug, obveza prestaje i svi se dužnici oslobađaju. Dakle, na tužiteljima je bilo pravo izbora hoće li ispunjenje tražbine tražiti od jednog dužnika, od svih istovremeno, te hoće li to biti ustanova ili njeni osnivači, suprotno zaključku prvostupanjskog suda koji je, unatoč obrazloženju

iz rješenja ovog suda poslovni broj PŽ-7439/12, ponovno pogrešno primijenio navedene odredbe Zakona o ustanovama i Zakona o obveznim odnosima.

40. Tuženici Grad Osijek, Grad Vukovar i Grad Beli Manastir postavili su protutužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti Ugovora o izgradnji, navodeći da je sklopljen protivno odredbama Zakona o koncesijama i Zakona o komunalnom gospodarstvu. Osnovano u žalbama ukazuju da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Prvostupanjski sud u obrazloženju presude navodi da su tuženici odbijeni s protutužbenim zahtjevom jer smatraju da je ugovor o ustupu ništetan, pa s obzirom na to da je sud stava da ugovor o ustupu nije ništetan, nije ništetan ni Ugovor o izgradnji. Takvo obrazloženje je nerazumljivo.

41. Tuženik Grad Osijek u podnesku od 5. travnja 2016. (str. 435.- 438. spisa) obrazlažući protutužbeni zahtjev navodi da je Ugovor o izgradnji ništetan, jer ZOIS sukladno odredbama Zakona o koncesiji nije bio ovlašten biti davateljem koncesije. Smatra da je ugovor ništetan i prema odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, prema kojem ZOIS djelatnost koju obavlja kao javnu službu nije mogao prenositi na treće osobe.

42. Očitujući se o protutužbenom zahtjevu tuženika Grada Osijeka tužitelji u podnesku od 9. lipnja 2016. (str. 1495.-1497. spisa) navode da su tuženici, sukladno odredbama čl. 4. Zakona o komunalnom gospodarstvu obavljanje javne djelatnosti vezane za otpad povjerali ustanovi, ZOIS-u, a da je odredbom čl. 6. temeljnog akta ustanove propisano da ustanova za obavljanje djelatnosti može uključiti treće pravne osobe. Smatra i da Ugovor o izgradnji nije koncesijski ugovor, nego ugovor o projektnom financiranju.

43. Tuženik Grad Vukovar je protutužbeni zahtjev postavio u podnesku od 13. lipnja 2016. (str. 1542.-1545. spisa), a tuženik Grad Beli Manastir u podnesku od 13. lipnja 2016. (str. 1531.-1538. spisa). Smatraju da je Ugovor o izgradnji ništetan, jer je sklopljen protivno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, a predstavlja ugovor o koncesiji.

44. Odredbom čl. 322. ZOO-a propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo (st. 1.). Ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snositi će odgovarajuće posljedice (st. 2.).

45. Predmet Ugovora o izgradnji je planiranje, izgradnja, financiranje i pogon odlagališta otpada (čl. 2. st. 1. ugovora), a ugovor je sklopljen između ZOIS-a i tužitelja, kao zajednice ponuditelja, te društva ZIPOS d.o.o. kao koncesionara. Među strankama nije bilo sporno da je upravno vijeće ZOIS-a donijelo odluku o izboru ponude tužitelja kao najbolje ponude na javnom natječaju.

46. Iz Sporazuma o osnivanju ZOIS-a iz veljače 2001. (str. 439.-443. spisa) proizlazi da su tuženici ZOIS osnovali radi obavljanja poslova odlaganja komunalnog otpada, temeljem odredbe članka 4. st. 1. i 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ broj: 36/95, 70/97 i 128/99; dalje: ZKG/99). Sukladno odredbi čl. 4. ZKG/99, komunalnu djelatnost, pa tako i odlaganje otpada (čl. 3. st. 1. t. 5. ZKG-a) može obavljati javna ustanova koju osniva jedinica lokalne samouprave, a isto tako i pravna ili fizička osoba temeljem ugovora o koncesiji i temeljem ugovora o povjeravanju komunalnih poslova.

47. Prema odredbi čl. 10. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ broj: 36/95, 109/95, 21/96, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00 i 59/01; dalje: ZKG/01) koji je bio na snazi 15. svibnja 2002., na dan raspisivanja natječaja za sklapanje predmetnog ugovora, koncesijom se može steći pravo obavljanja komunalnih djelatnosti te izgradnja i korištenje, objekata i uređaja komunalne infrastrukture u cilju obavljanja djelatnosti, a koncesiju dodjeljuje predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave pravnoj ili fizičkoj osobi registriranoj za obavljanje te djelatnosti. Navedena odredba nije mijenjana do sklapanja Ugovora o izgradnji. Ugovor o koncesiji s odabranim podnositeljem ponude sklapa poglavarstvo jedinice lokalne samouprave na temelju odluke o koncesiji (čl. 12. ZKG/01).

48. Budući da su tuženici kao jedinice lokalne samouprave osnovali ustanovu ZOIS radi obavljanja komunalne djelatnosti, da je sukladno čl. 8. Sporazuma o osnivanju upravno vijeće ZOIS-a sastavljeno od predstavnika gradova osnivača koje imenuju gradska poglavarstva, a koje upravno vijeće je odabralo ponudu tužitelja kao najbolju te da u uvodnom dijelu Ugovora o izgradnji stoji da ZOIS nastupa kao ugovorna strana temeljem ovlaštenja koja proizlaze iz Sporazuma o osnivanju, to je prema ocjeni ovog suda činjenica da je kao ugovorna strana Ugovor o izgradnji sklopila ustanova ZOIS ne čini predmetni ugovor ništetnim.

49. Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda protutužbeni zahtjev tuženika Grada Osijeka, grada Vukovara i Grada Belog Manastira nisu osnovani, stoga je trebalo primjenom odredbe članka 373.a. st. 1. t. 2. ZPP-a odlučiti kao u točkama V., VI. i VII. izreke ove presude.

50. Tuženik Grad Županja je podneskom od 12. svibnja 2016. postavio zahtjev (str. 1487.-1494. spisa) kojim traži da sud utvrdi da je ugovor raskinut s danom 23. srpnja 2007. O navedenom zahtjevu prvostupanjska presuda uopće ne sadrži obrazloženje. Ovaj tuženik smatra da Ugovor o izgradnji nije koncesijski ugovor u smislu odredbi Zakona o koncesiji niti Zakona o komunalnom gospodarstvu, nego da je predmetni ugovor po svom sadržaju ugovor o građenju. Poziva se na odredbu čl. 361. ZOO-a, te ističe da je ugovor raskinut jer društvo ZIPOS d.o.o. nije ispunilo svoju obvezu u roku, odnosno, da nije do 22. srpnja 2007. ZOIS-u dostavljena projektna dokumentacija. Navodi da je odredbom čl. 4. st. 1. Ugovora ugovoreno da je obveza društva ZIPOS d.o.o. u roku od 16 tjedana od potpisivanja ugovora i stupanja na snagu predložiti cjelovitu projektnu dokumentaciju i predati je radi pribavljanja građevinske dozvole. Smatra da je taj rok protekao 22. srpnja 2007., a da je projektna dokumentacija predana u rujnu 2007.



51. Očitujući se o tužbenom zahtjevu tuženika Grada Županje (str. 1497. spisa) tužitelji se pozivaju na podnesak od 5. svibnja 2016. (str. 1358.- 1365. spisa) u kojem navode da ZOIS nije prigovarao zakašnjenju, da rok od 16 tjedana za pripremu projektne dokumentacije nije bio bitan sastojak u smislu odredbe članka 361. ZOO-a, na što da ukazuje i činjenica da su stranke nastavile ispunjavati ugovorne obveze i nakon protoka tog roka. Ističe i da je zakašnjenje ZIPOS d.o.o. posljedica propusta ZOIS-a da ispunji vlastite ugovorne obveze.

52. Iz spisa proizlazi da osnovano tužitelji navode da rok iz odredbe čl. 4. st. 1. Ugovora o izgradnji, kojim je ugovoreno da će koncesionar predati projektну dokumentaciju 16 tjedana od sklapanja, nije bitan sastojak. Tu je potrebno navesti da se radi o roku za ispunjenje jedne od ugovornih obveza, te da je potom u istom članku ugovoren i rok za dovršenje prve faze građevinskih radova, pa rok za preuzimanje odlagališta od dva mjeseca od dovršetka gradnje. S obzirom na to da iz same ugovorne odredbe, suprotno navodima tuženika Grada Županje, ne proizlazi da ona sadrži riječi kao što su „najkasnije do“ ili „fiksno“, ili tome slično, te da iz spisa ne proizlazi da su postojale okolnosti koje nesumnjivo ukazuju da je ZOIS bio zainteresiran za primitak projektne dokumentacije samo do isteka roka od 16 tjedana od stupanja na snagu ugovora, to je zahtjev tuženika Grada Županje neosnovan, stoga je primjenom odredbe čl. 373.a st. 1. t. 2. ZPP-a trebalo odlučiti kao u točki VII. izreke ove presude.

53. Navodi tuženika o bitnom roku za ispunjenje naročito se pokazuju neosnovanim kad se uzme u obzir nesporna činjenica da je Ugovor o izgradnji stupio na snagu tri godine nakon odabira najpovoljnije ponude, sve jer je prvo sklopljen tek dvije godine nakon odabira ponuditelja, a potom jer je tuženicima trebalo još godinu dana (umjesto 60 dana od potpisivanja ugovora, kako je ugovoreno člankom 6. st. 1. Ugovora) za izdavanje jamstva od čije predaje se sukladno odredbi članka 6. smatralo da je Ugovor stupio na snagu.

54. S obzirom na to da je ovaj sud utvrdio da ugovor nije raskinut protekom roka za ispunjenje obveze dostave projektne dokumentacije, a da među strankama nije sporno da su tuženici, odnosno ZOIS, izjavili raskid Ugovora o izgradnji, o čemu je društvo ZIPOS d.o.o. obaviješteno dopisom od 23. siječnja 2009., te da je društvo ZIPOS d.o.o. izjavilo da raskida ugovor s danom 8. svibnja 2009., o čemu je obaviješten ZOIS, potrebno je bilo utvrditi je li ugovor valjano raskinuo ZOIS ili ZIPOS d.o.o.

55. Iz spisa proizlazi da među stranaka nije sporno da je u Narodnim novinama broj 17/02 od 15. svibnja 2002. objavljen natječaj ZOIS-a za izbor zainteresiranih ponuditelja koncesije za realizaciju regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije, da je predmet natječaja utvrđivanje kvalificiranih ponuditelja za dodjelu koncesije za planiranje, financiranje, izgradnju i pogon regionalne deponije istočne Slavonije. U natječaju (str. 19. spisa) je navedeno da će se na temelju utvrđenih kriterija donijeti odluka o izboru ponuditelja.

56. Nesporno je da je upravno vijeće ZOIS-a na 15. sjednici održanoj 18. prosinca 2003. donijelo odluku o izboru ponude tužitelja, Zajednice ponuditelja, kao

najpovoljnije, te da su tužitelji, ZOIS i organizator natječaja, društvo Quantum GmbH, 28. prosinca 2003. potpisali Protokol o bitnim odrednicama Projekta planiranja, financiranja, izgradnje i pogona regionalnog odlagališta istočne Slavonije (dalje: Protokol, str. 24.-26. spisa).

57. Protokolom je utvrđeno da je ponuda tužitelja izabrana kao najbolja. Tužitelji su se potpisom protokola obvezali isplatiti društvu Quantum GmbH iznos od 400.000,00 eur. ZOIS se obvezao u roku od 12 mjeseci od prihvaćanja prostornoplanske dozvole osigurati lokaciju i lokacijsku dozvolu, a u suprotnom vratiti primljene iznose i naknaditi štetu, te se obvezao tužiteljima predati garancijsku izjavu gradova osnivača u visini od 400.000,00 eur uvećano za 15%.

58. Nije sporno da su tužitelji ispunili obvezu isplate iznosa od 400.000,00 EUR društvu Quantum GmbH. Iz spisa proizlazi da je lokacijska dozvola izdana 20. prosinca 2005., a postala je konačna 23. ožujka 2006. (str. 1328.-1330. spisa).

59. Ugovor o izgradnji i vođenju pogona regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije sklopili su ZOIS, tužitelji kao Zajednica ponuditelja i ZIPOS d.o.o., kao koncesionar 17. ožujka 2006. Ugovor je u cijelosti stupio na snagu potpisivanjem solidarnog jamstva od strane osnivača ZOIS-a, 29. ožujka 2007., sve sukladno odredbi čl. 6. Ugovora (str. 49. spisa).

60. Tužitelji u tužbi navode da je ZOIS raskinuo ugovor pozivajući se na odredbu čl. 6. st. 6. ugovora, odnosno, da ZIPOS d.o.o. nije ishodio građevinsku dozvolu u roku od devet mjeseci po stupanju na snagu Ugovora o izgradnji, te da nije postupio po traženju nadležnog ureda državne uprave o otklanjanju nedostataka u dokumentaciji koja je bila predana uz zahtjev za građevinsku dozvolu. Smatraju da raskid ugovora nije valjan, jer ZIPOS d.o.o. nije u navedenom roku podnio zahtjev upravo zato što je ZOIS kasnio s ispunjenjem svoje ugovorne obveze pribavljanja prikladne nekretnine za izgradnju odlagališta otpada. Ističu i da je zahtjev za izdavanje građevinske dozvole odbijen iz istog razloga, kao i da ZIPOS d.o.o. nije obaviješten o pozivu nadležnog ureda za otklanjanje nedostataka u dokumentaciji. Tužitelji navode da obveza ZOIS-a osigurati nekretninu prikladnu za izgradnju odlagališta proizlazi iz točke 5.1. i 5.2. Postavki i uvjeta za podnošenje ponude, u kojima je navedeno da će ZOIS projektnom društvu osigurati pravo građenja na lokaciji za koju će postojati odobrenje za izgradnju odlagališta, i točke 28. u kojoj je navedeno da će temeljem ugovora o pravu građenja nekretnina biti stavljena na raspolaganje koncesionaru. Zatim, da dio natječajne dokumentacije predstavlja i ogledni ugovor o građenju, u kojem ZOIS naveden kao davatelj prava građenja. Nadalje, u Protokolu od 18. prosinca 2003. ZOIS se obvezao u roku od 12 mjeseci od prihvaćanja prostornog plana Općine Antunovac osigurati lokaciju i lokacijsku dozvolu, pod prijetnjom obveze povrata primljenih iznosa i naknade stvarne štete. Koncesijskim ugovorom u čl. 9. st. 3. ZOIS garantira određene kvalitete zemljišta predviđenog za izgradnju. ZOIS je 8. studenog 2007. s Republikom Hrvatskom sklopio Ugovor o osnivanju prava građenja na k.č.br. 245 i 258 k.o. Orlovnjak.

61. Međutim, tužitelji ukazuju na to da je Lokacijskom dozvolom za izgradnju odlagališta I. kategorije „Orlovnjak“ u općini Antunovac te rekonstrukciju i izgradnju

prilaznih cesta do odlagališta u funkciji odlagališta, koju je 20. prosinca 2005. izdala Služba za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, graditeljstvo i imovinsko – pravne odnose Ureda državne uprave u Osječko – baranjskoj županiji, predviđeno formiranje nove građevne čestice na način prikazan u kopiji katastarskog plana k.č.br. 245, 258 i dijela katastarske čestice broj 259 k.o. Orlovnjak, a da iz Ugovora o osnivanju prava građenja proizlazi da pravo građenja nije osnovano u korist dijela k.č.br. 259. koja je u vlasništvu Republike Hrvatske, a pod upravom Hrvatskih voda.

62. Tužitelji ističu da je bitan nedostatak bio i nepostojanje podloga za izgradnju prilaznih prometnica, da ZOIS nije uredio imovinskopravne odnose u pogledu prometnica, da nije izrađen geodetski elaborat za prometnice, niti je u zemljišnoknjižnim česticama upisano pravo vlasništva ili građenja u korist ZOIS-a, a na što je ZIPOS d.o.o. upozorio dopisom od 20. prosinca 2007.

63. Iako je odredbom čl. 4. st. 1. i čl. 6. st. 6. ugovoreno da je ZIPOS d.o.o. dužan ishoditi građevinsku dozvolu, tužitelji navode da je ZIPOS d.o.o., kad je postalo očito da ZOIS neće postati vlasnik nekretnine niti da će osnovati pravo građenja u korist koncesionara, na temelju dogovora sa ZOIS-om, podnio 27. rujna 2007. zahtjev za izdavanje građevinske dozvole u kojem je kao podnositelj naveden ZOIS. S obzirom na navedeno, nadležno tijelo ZOIS-u je dostavio zahtjev za dopunom dokumentacije, o kojem ZOIS nije obavijestio ZIPOS d.o.o., kao ni o odluci kojom je odbijen zahtjev za izdavanje građevinske dozvole odlukom nadležnog tijela od 29. rujna 2008.

64. Tužitelji ukazuju na razliku u tekstu Ugovora o izgradnji, odnosno, članka 6. st. 6. istog, te navode da u hrvatskom tekstu ta odredba glasi: „...ZOIS je ovlašten raskinuti Ugovor s trenutnim učinkom ako koncesionar, zbog razloga na koje on ne može utjecati, ne pribavi građevinsku dozvolu u roku od devet mjeseci nakon stupanja na snagu ovog Ugovora.“. Njemačka verzija odredbe čl. 6. st. 6. Ugovora u prijevodu daje pravo ZOIS-u da raskine ugovor s trenutnim učinkom ako koncesionar, zbog razloga koji se nalaze u području utjecaja koncesionara, ne pribavi građevinsku dozvolu u roku od devet mjeseci od stupanja na snagu Ugovora. Smatraju da treba utvrditi pravu volju stranaka, te ističu da njemački tekst ugovora odgovara drugim ugovornim odredbama kao i sadržaju natječajne dokumentacije, i to Postavki i uvjeta za podnošenje ponude te Uvjeta za podnošenje ponude, u kojima je bilo predviđeno da budući ugovorni partner ZOIS-a neće snositi rizike nepostojanja dozvola, odnosno, nemogućnosti njihova ishođenja.

65. Ističu da je ZIPOS d.o.o. upozorio ZOIS da zahtjevu nije priložena sva potrebna dokumentacija, i to isprave koje je trebao pribaviti ZOIS, te da će zahtjev biti vjerojatno odbijen, a da su tužitelji o odbijanju zahtjeva saznali tek u arbitražnom postupku.

66. Tužitelji navode da je glavni razlog nemogućnosti pribavljanja građevinske dozvole taj što ZOIS nije ispunio svoju ugovornu obvezu i osigurao prikladnu lokaciju. Lokacijskom dozvolom od 20. prosinca 2005. bilo je predviđeno da će se odlagalište graditi na k.č.br. 245, 258 i dijelu 259 k.o. Orlovnjak. U trenutku podnošenja zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole, 27. rujna 2007., ZOIS nije imao nikakva prava na

navedenim česticama, nego je tek 5. prosinca 2007., nakon podnošenja zahtjeva, sklopljen Ugovor o osnivanju prava građenja za k.č.br. 245 i 258, no i dalje ne za k.č.br.259.

67. Vežano za izjavu o raskidu društva ZIPOS d.o.o., tužitelji navode da je iz držanja ZOIS-a bilo razvidno da je nestala svaka mogućnost za realizaciju ugovora, te da je ugovor raskinut 8. svibnja 2009.

68. Tuženici su navode tužitelja osporavali ističući da je obveza ZIPOS d.o.o. bila ishoditi građevinsku dozvolu, te da je projektna dokumentacija koju je ZIPOS d.o.o. priložio zahtjevu imala nedostatke zbog kojih je zahtjev odbijen.

69. Tuženik Grad Županja je isticao i da je ispunjenje ugovornih obveza postalo nemoguće zbog okolnosti za koje dužnik ne odgovara (čl. 208. st. 1. ZOO-a), te zbog promjena u zakonskoj regulativi.

70. Radi ocjene valjanosti raskida ugovora prvo je potrebno utvrditi pravu volju stranaka vezano za odredbu čl. 6. st. 6. Ugovora o izgradnji, s obzirom na to da se hrvatski i njemački tekst ugovora u tom dijelu nesporno razlikuju, odnosno, da prema njemačkom tekstu ZOIS može raskinuti ugovor s trenutnim učinkom ako koncesionar, zbog razloga koji se nalaze u području utjecaja koncesionara, ne pribavi građevinsku dozvolu u roku od dovet mjeseci od stupanja na snagu Ugovora. Prema hrvatskom tekstu ZOIS je ovlašten raskinuti Ugovor s trenutnim učinkom ako koncesionar, zbog razloga na koje on ne može utjecati, ne pribavi građevinsku dozvolu u roku od devet mjeseci nakon stupanja na snagu ovog Ugovora.

71. Ugovor o izgradnji ne sadrži odredbe o mjerodavnom tekstu ugovora, u slučaju razlike u sadržaju. Sukladno odredbi čl. 391. st. 2. ZOO-a, kod tumačenja ugovora bitno je utvrditi namjeru stranaka te bi ugovorne odredbe trebalo tumačiti u skladu s načelima Zakona o obveznim odnosima.

72. Iz spisa proizlazi da su pregovori oko sadržaja ugovornih odredbi vođeni na njemačkom jeziku, da su pravni zastupnici ugovornih strana prvo usuglasili njemački tekst ugovora, da je tekst ugovora sastavljen na njemačkom jeziku, a potom je ZOIS osigurao hrvatski prijevod, što čini osnovanim navode tužitelja da je mjerodavan njemački tekst ugovora jer su vezano uz taj sadržaj ugovornih odredbi stranke postigle suglasnost.

73. Naime, iz iskaza svjedoka dr. Klauša Trischera (str. 1578.-1580. spisa), koji je u razdoblju od 2000. do sredine 2008. godine bio zaposlen kod tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG kao voditelj međunarodnog odjela, a potom kod tužitelja STRABAG AG kao voditelj odjela za projekte zaštite okoliša te je kao glavna i odgovorna osoba vodio predmetni projekt od sastavljanja dokumentacije i bio voditelj pregovora kao predstavnik zajednice ponuditelja, dakle, bio je izravno uključen u pregovore oko Ugovora o izgradnji, proizlazi da su pregovori vođeni na njemačkom i na hrvatskom jeziku, da je mjerodavna verzija ponude bila ona na njemačkom jeziku, da su izmjene ugovora o tijeku pregovora sastavljane na njemačkom jeziku i takve dostavljane gosp. Domanovcu, ravnatelju ZOIS-a, koji bi se

pobrinuo da budu prevedene na hrvatski, da je korespondencija između svjedoka i gosp. Domanovca bila na njemačkom jeziku kao i da je dogovoreno da je mjerodavna verzija ugovora na njemačkom jeziku.

74. Iz iskaza svjedokinje dr. Klaudije Angerbauer (str. 1586.-1587. spisa) koja je od 2001. do 2005. bila zaposlena kod tuženika Grad Osijek te je pomagala oko izrade ponude i sudjelovala je u pregovorima, proizlazi da su pregovori vođeni na njemačkom jeziku, da su usuglašene ugovorne odredbe unošene u njemački tekst ugovora i potom prosljeđivane isto tako u njemačkoj verziji odvjetničkom uredu u Republici Hrvatskoj, koji se brinuo za suglasnost s hrvatskim zakonodavstvom.

75. Iz iskaza svjedoka Ivana Domanovca (str. 1655.-1657. spisa), koji je bio ravnatelj ZOIS-a od trenutka osnivanja do raskida ugovora s društvom ZIPOS d.o.o., proizlazi da su pregovori oko sklapanja ugovora vođeni na njemačkom jeziku, da je svjedok usuglasio njemački tekst ugovora koji bi potom bio preveden na hrvatski.

76. Navedeno proizlazi i iz ponude tužitelja (str. 1104. spisa) koju je ZOIS prihvatio i koja je sukladno odredbi Ugovora o izgradnji sastavni dio ugovora, a koja sadrži odredbu da tekst glavne ponude na njemačkom jeziku u slučaju razlika, prevladava nad hrvatskim prijevodom.

77. Slijedom navedenog, nije osnovan navod tuženika da je ZOIS bio ovlašten raskinuti ugovor s ZIPOS d.o.o., zbog razloga za koje ne odgovara, ne pribavi građevinsku dozvolu u roku od devet mjeseci od stupanja ugovora na snagu.

78. S obzirom na to da se ZOIS u raskidu ugovora poziva na povredu ugovorne odredbe iz čl. 6. st. 6. Ugovora o izgradnji, potrebno je bilo utvrditi je li ZIPOS d.o.o., zbog razloga na koje je mogao utjecati, propustio pribaviti građevinsku dozvolu u roku od devet mjeseci od stupanja ugovora na snagu.

79. Na postupanje stranaka vezano za pribavljanje građevinske dozvole odnosi se i odredba čl. 6. st. 6. Ugovora, kojom je ugovoreno da će obje ugovorne strane poduzeti sve kako bi se građevinska dozvola mogla izdati u roku od devet mjeseci od stupanja ugovora na snagu.

80. Odredbom čl. 4. Ugovora ugovoreno je da će koncesionar predočenje cjelokupne dokumentacije i predaju iste radi pribavljanja građevinske dozvole obaviti u roku od 16 tjedana od potpisivanja ugovora i stupanja ugovora na snagu. Obveze koncesionara u pogledu održavanja rokova uvjetovane su time da poslovi koje je dužan obaviti ZOIS ili treće osobe, posebice dozvole koje izdaju nadležna tijela i sl., također budu obavljani.

81. Ugovor je stupio na snagu 29. ožujka 2007., zahtjev za izdavanje građevinske dozvole podnesen je 26. rujna 2007., dakle, unutar roka od devet mjeseci od dana stupanja ugovora na snagu.

82. Iz rješenja o odbijanju zahtjeva ZOIS-a za izdavanje građevinske dozvole (str. 84. spisa) proizlazi da je ono doneseno 29. rujna 2008., pa građevinska dozvola

nije pribavljena u roku od devet mjeseci od stupanja ugovora na snagu, te da je potrebno utvrditi je li do toga došlo zbog razloga na koje je ZIPOS d.o.o. mogao utjecati.

83. U rješenju o odbijanju zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole od 29. rujna 2008. navedeno je da je zahtjev odbijen jer investitor, ZOIS, nije ispunio uvjete iz odredbe čl. 88. st. 2. Zakona o gradnji („Narodne novine“ broj 175/04 i 100/04; dalje: Zakon o gradnji), i to jer nije dostavio glavne projekte usklađene s čl. 65. i 220. Zakona o gradnji, glavno projekte usklađene s lokacijskim uvjetima i drugim uvjetima propisanim posebnim zakonima, izvatke iz katastarskog plana s ucrtanom situacijom građevine na novoformiranim građevnim česticama, izvatke iz zemljišnih knjiga za novoformirane čestice na kojima se planira zahvat i dokaz o riješenim imovinsko-pravnim odnosima na njima, rješenje o komunalnom doprinosu i potvrdu o uplati te upravnu pristojbu.

84. Odredba čl. 88. st. 2. Zakona o gradnji na koju se poziva nadležno tijelo propisuje da zahtjevu za izdavanje građevinske dozvole investitor može priložiti:

- pisana pozitivna izjašnjenja svih stranaka o glavnom projektu građevine za koju se traži izdavanje građevinske dozvole s dokazima da davatelji tih izjašnjenja imaju svojstvo stranke,

- dokaz da je tijelu državne uprave, odnosno pravnoj osobi s javnim ovlastima podnio glavni projekt radi izdavanja potvrde iz čl. 82. st. 2. ovoga Zakona (potvrde o usklađenosti glavnog projekta s posebnim zakonima i propisima donesenim na temelju tih zakona kojima se uređuje područje zaštite od požara, zaštite na radu, zaštite od ionizirajućih i neionizirajućih zračenja i zaštite i očuvanja kulturnih dobara) ako je protekao rok za izdavanje te potvrde, a nadležno tijelo, odnosno osoba je nije izdala, niti ju je odbila izdati.

Taksativno navedeni razlozi iz rješenja zbog kojih je zahtjev odbijen različiti su od onih na koje se odnosi čl. 88. st. 2. Zakona o gradnji, te se odnose na isprave obuhvaćene odredbom čl. 88. st. 1. Zakona o gradnji.

85. Prema čl. 88. st. 1. Zakona o gradnji zahtjev za izdavanje građevinske dozvole u pisanom obliku podnosi investitor, a zahtjevu je potrebno priložiti:

- lokacijsku dozvolu ili izvod iz detaljnog plana uređenja,
- tri primjerka glavnog projekta,
- pisano izvješće o kontroli glavnog projekta ako je kontrola projekta potrebna,
- pisano izvješće i potvrdu o nostrifikaciji ako je projekt izrađen prema stranim propisima,

- elaborate o geotehničkim i drugim istražnim radovima, te tehnološke, prometne i druge elaborate ako su podaci iz tih elaborata poslužili za izradu glavnog projekta osim za obiteljsku kuću i

- dokaz da ima pravo graditi na građevnoj čestici, odnosno uporabljivoj građevini.

86. Dokazom da ima pravo graditi u smislu Zakona o gradnji, sukladno odredbi čl. 89. smatra se osobito:

- izvadak iz zemljišne knjige iz kojeg je vidljivo da je investitor vlasnik ili nositelj prava građenja na građevnoj čestici ili građevini na kojoj se namjerava graditi,

- ugovor ili odluka nadležne državne vlasti na temelju koje je investitor stekao pravo vlasništva, pravo građenja ili pravo služnosti,
- ugovor o ortakluku sklopljen s vlasnikom nekretnine, čiji je cilj zajedničko građenje, rekonstrukcija ili adaptacija,
- ugovor o koncesiji kojim se stječe pravo građenja,
- pisana suglasnost vlasnika uporabljive građevine u slučaju rekonstrukcije ili adaptacije te građevine ako posebnim zakonom nije drukčije određeno,
- pisana suglasnost fiducijarnog vlasnika dana dotadašnjem vlasniku nekretnine koji je investitor.

87. Nije sporno da u trenutku podnošenja zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole ZOIS i ZIPOS d.o.o. nisu raspolagali ispravama iz odredbe čl. 89. Zakona o gradnji, jer su čestice na kojima se prema lokacijskoj dozvoli trebalo graditi odlagalište (k.č. 245, 258 i dio 259. k.o. Orlovnjak) bile u vlasništvu Republike Hrvatske, te ugovorne strane nisu imale niti pravo građenja osnovano na tim česticama.

88. Da je ZOIS bio dužan pribaviti ispravu u smislu odredbe članka 89. Zakona o gradnji proizlazi iz sljedećeg.

89. Točkom 4. Protokola od 18. prosinca 2003. (str. 140.-142. spisa), koji je sastavni dio Ugovora o izgradnji, dogovoreno da je ZOIS dužan osigurati lokaciju i lokacijsku dozvolu u roku od 12 mjeseci od donošenja prostornog plana.

90. Sastavni dio natječajne dokumentacije bio je i nacrt Ugovora o građenju (str. 116.-121. spisa), koji je u tijeku natječaja popunjen od strane ponuditelja, a u kojem je ZOIS naveden kao stranka koja će, kao zemljišnoknjižni vlasnik, omogućiti pravo građenja koncesionaru.

91. Obveza ZOIS-a pribaviti zemljište za gradnju proizlazi i iz činjenice da je ZOIS 29. rujna 2006. podnio zahtjev Središnjem državnom uredu za upravljanje državnom imovinom (str. 63. spisa), kojim traži da mu se daruju katastarske čestice broj 245 i 258, koje su u državnom vlasništvu, u kojem zahtjevu navodi da mu je za izdavanje građevinske dozvole nužno riješiti pitanje vlasništva katastarskih čestica na kojima će biti izgrađeno odlagalište otpada. Temeljem navedenog zahtjeva, sklopljen je 5. prosinca 2007., nakon podnošenja zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole, između Republike Hrvatske i ZOIS-a Ugovor o osnivanju prava građenja broj 86/07 na k.č.br. 245 i 258 k.o. Orlovnjak (str. 64.-65. spisa).

92. Iz izvještaja od 22. srpnja 2007. koji je sastavio Robert Gorup, o sastanku s predstavnikom projektanta, društva IPZ Uniprojekt Terra d.o.o., g. Bešlićem, koji je bio predsjednik Upravnog vijeća ZOIS-a i predstavnicima društva Unikom, proizlazi da je dogovoreno kako će naručitelj projekta biti ZOIS, a što govori u prilogu navodu tužitelja da je iz tog razloga podnio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole u ime ZOIS-a. O istom sastanku zapisnik je sastavio i Ivan Bešlić (str. 1257.-1259. spisa), te iz oba izvještaja proizlazi da je bilo potrebno dostaviti dokaz o vlasništvu na nekretninama za koje je izdana lokacijska dozvola.

93. Iz dopisa društva ZIPOS d.o.o. upućenog 2. listopada 2007. Gradskom poglavarstvu Grada Osijeka (str. 1248. spisa) proizlazi da je ZIPOS d.o.o. članove Upravnog vijeća ZOIS-a na sjednici održanoj 5. rujna 2007. obavijestio o statusu glavnog projekta, te da je podnio zahtjev za izdavanje građevinske u ime ZOIS-a kao investitora, no da je uz zahtjev potrebno priložiti dokaz o vlasništvu katastarske čestice, odnosno, dokument o pravu građenja koji ZOIS još nije pribavio, te da će bez te isprave zahtjev biti odbijen.

94. Iz dopisa društva ZIPOS d.o.o. upućenog ZOIS-u od 10. rujna 2007. (str. 1370.-1372. spisa) proizlazi da je ZOIS obaviješten kako će projekti za građevinsku dozvolu biti gotovi do 15. rujna 2007. te da se poziva ZOIS ishoditi pravo građenja, jer će u protivnom stupiti na snagu novi Zakon o gradnji, slijedom čega će biti potrebno izmijeniti postojeću dokumentaciju.

95. Iz svega navedenog proizlazi da su osnovani navodi tužitelja kako je obveza ZOIS-a bila steći pravo vlasništva ili pravo građenja na nekretninama koje su bile predmet lokacijske dozvole, te da je ZIPOS d.o.o. radi predaje zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole čekao da ZOIS ispuni navedenu obvezu.

96. Iz spisa Upravnog odjela za prostorno uređenje, graditeljstvo i zaštitu okoliša Osječko – baranjske županije, koji je priklonjen ovom spisu, proizlazi da je zaključkom od 4. lipnja 2008., koji je ZOIS primio 9. lipnja 2008., ZOIS pozvan u roku od 30 dana dostaviti glavni projekt usklađen s čl. 65. i 220. Zakona o gradnji, glavni projekt usklađen s lokacijskim uvjetima i drugim uvjetima propisanim posebnim zakonima, izvatke iz katastarskog plana s ucrtanom situacijom građevine na novoformiranim građevnim česticama, izvatke iz zemljišnih knjiga za novoformirane čestice na kojima je planiran zahvat te dokaz o riješenim imovinskim odnosima za njih, rješenje o komunalnom doprinosu i potvrdu o uplati, upravnu pristojbu.

97. ZOIS je nadležnom tijelu 4. srpnja 2008. uputio dopis kojim traži produljenje roka za dopunu zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole.

98. Tužitelji navode da ZOIS nije obavijestio ZIPOS d.o.o. o zaključku od 4. lipnja 2008., a što tuženici tijekom postupka nisu osporili. Navedeno proizlazi i iz dopisa ZIPOS d.o.o. od 14. listopada 2008. upućenog ZOIS-u (str. 1233. spisa), kojim postavlja pitanje je li prije odbijanja zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole ZOIS pozvan na dopunu dokumentacije, s obzirom na to da je u rješenju kojim je odbijen zahtjev navedeno da je doneseno sukladno odredbi čl. 103. st. 2. Zakona o gradnji (nakon ostavljenog primjerenog roka za dopunu dokumentacije). Navedeno je potvrdio i svjedok Klaus Tritscher (str. 1581. spisa).

99. Tako postupanje ZOIS-a protivno je odredbi čl. 4. st. 2. Ugovora, čl. 6. st. 6. Ugovora, kao i načelima obveznog prava, i to načelu savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a), načelu suradnje stranaka (čl. 5.), načelu da se ugovori moraju poštivati (čl. 9. ZOO-a.).

100. Pored navedenog, ne može se na neispunjenje pozvati stranka koja je svojim postupanjem onemogućila drugu stranu u ispunjenju ugovorne obveze, što je



ZOIS učinio prvo kašnjenjem s dostavom dokumentacije iz odredbe čl. 89. Zakona o građenju, nedostavljanjem isprava koje se odnose na pravo vlasništva ili pravo građenja na nekretninama predviđenim za gradnju pristupnih cesta prema lokacijskoj dozvoli, i na k.č.br. 259 k.o. Orlovnjak, a potom i time što ZIPOS d.o.o. nije obavijestio o potrebi dopune dokumentacije na koju je ZOIS kao stranku u upravnom postupku pozvalo nadležno tijelo odlukama od 4. lipnja 2008.

101. Da je razlog odbijanja izdavanja građevinske dozvole na ZOIS-u proizlazi i iz zapisnika sa sjednice upravnog vijeća ZOIS-a održane 1. listopada 2008. (str. 1249. spisa), u kojem je navedeno da je ravnatelj ustanove ZOIS izjavio kako nisu ispunili uvjete vezane za geodetsku podlogu, da je potrebno izvršiti parcelaciju no da ZOIS nije imao sredstava, da je od projektanata dobio odgovor o usklađenju glavnog projekta s novim propisima, da se izmjene glavnog projekta odnose isključivo na geodetske podloge, da do odbijanja nije došlo jer ne postoje pravni uvjeti za izdavanje dozvole nego jer nisu ispunjeni uvjeti koji su traženi zaključkom od lipnja te godine (2008.).

102. Iz svega navedenog proizlazi da osnovano tužitelji navode kako je obveza ZOIS-a bila pribaviti isprave iz odredbe čl. 89. Zakona o gradnji, da te isprave nisu bile pribavljene prije podnošenja zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole, da ZOIS nije obavijestio ZIPOS d.o.o. o pozivu nadležnog tijela upućenom ZOIS-u kao stranci u upravnom postupku sukladno odredbi čl. 103. Zakona o gradnji (kojim je propisano da će se investitoru odrediti primjereni rok za ispunjenje uvjeta ako tijelo graditeljstva utvrdi da nisu ispunjeni propisani uvjeti za izdavanje građevinske dozvole, a na koje se to tijelo poziva u rješenju o odbijanju zahtjeva za izdavanje građevinske dozvole).

103. Neosnovano tuženici navode da je ZIPOS d.o.o. mogao sam zatražiti od nadležnog tijela podatak o postupku izdavanja građevinske dozvole. S obzirom na odredbu čl. 6. st. 6. Ugovora o izgradnji kojim su se stranke obvezale poduzeti sve da se pribavi dozvola, a da je ZOIS bio naveden kao podnositelj zahtjeva, osnovano je ZIPOS d.o.o. očekivao i pretpostavljao da će ga ZOIS obavijestiti o eventualnom zahtjevu za dopunom dokumentacije ili o odluci nadležnog tijela.

104. U vezi s ispunjenjem obveze ZIPOS d.o.o. u sastavljanju isprava koje je bio dužan pribaviti radi izdavanja građevinske dozvole, glavni projekt je izrađen u rujnu 2007. (str. 1319.-1344. spisa), no nakon podnošenja zahtjeva za izdavanje dozvole stupio je na snagu Pravilnik o načinu i uvjetima odlaganja otpada, kategorijama i uvjetima rada za odlagališta otpada („Narodne novine“ broj 117/07), te iz izvedenih dokaza proizlazi da je glavni projekt bilo potrebno uskladiti s novim odredbama, a o čemu su stranke i vodile pregovore, te je usuglašeno sklapanje Aneksa ugovora koji nije potpisan, iako je u Ugovoru o izgradnji čl. 5. st. 6. i čl. 22. st. 3. ugovoreno usklađivanje ugovornih odredbi s izmjenama u zakonodavstvu.

105. Da je ZIPOS d.o.o. pripremio isprave koje je sukladno odredbi čl. 88. Zakona o građenju nužno priložiti zahtjevu za izdavanje građevinske dozvole, proizlazi iz dopisa ZIPOS d.o.o. upućenog Gradskom poglavarstvu Grada Osijeka, iz izvještaja od 22. srpnja 2007. (str. 1256. spisa) koji je sastavio Robert Gorup, o

sastanku s predstavnikom projektanta, društva IPZ Uniprojekt Terra d.o.o., gosp. Bešlićem, predsjednik Upravnog vijeća ZOIS-a i predstavnicima društva Unikom, u kojem je navedeno da je za dovršetak glavnog projekta potrebno izvođaču dostaviti dokaz vlasništva, posjedovni list i gruntovni izvadak. Iz zapisnika koji je o istom sastanku sastavio Ivan Bešlić, u kojem je također usuglašeno da će nositelj projekta biti ZOIS, zatim, da je projektant istaknuo da postoje dva problema, a to je dokaz o vlasništvu i problem parcelacije dijela kanala na lokaciji, kako bi se stanje uskladilo s lokacijskom dozvolom.

106. Prema ocjeni ovog suda, ZIPOS d.o.o. stoga nije propustio pribaviti građevinsku dozvolu u roku iz odredbe čl. 6. st. 6. Ugovora o izgradnji zbog razloga na koje je mogao utjecati, te se ZOIS neosnovano pozivao na navedenu ugovornu odredbu izjavivši raskid ugovora.

107. ZIPOS d.o.o. u raskidu ugovora od 8. svibnja 2009. (str. 85. spisa) navodi da ugovor raskida jer je iz postupaka ZOIS-a očito da nema namjeru ispuniti ugovor, iz čega proizlazi da se poziva na odredbu čl. 363. ZOO-a, kojom je propisano da vjerovnik može raskinuti ugovor bez ostavljanja dužniku naknadnog roka za ispunjenje ako iz dužnikova držanja proizlazi da on svoju obvezu neće ispuniti ni u naknadnom roku.

108. Prema ocjeni ovog suda, osnovano je ZIPOS d.o.o. zaključio da ZOIS nema namjeru ispuniti ugovornu obvezu.

109. Navedeno proizlazi iz činjenice da ZOIS nije ZIPOS d.o.o. obavijestio o potrebi dopune dokumentacije za izdavanje građevinske dozvole.

110. Nadalje, iz spisa Upravnog odjela proizlazi i da je do pitanja osnovanosti zahtjeva za izdavanjem građevinske dozvole došlo i iz razloga što je stupio na snagu novi Pravilnik o načinu i uvjetima odlaganja otpada, kategorijama i uvjetima rada za odlagališta otpada („Narodne novine“ broj 117/07; dalje: Pravilnik), te da je dokumentaciju trebalo uskladiti s odredbama.

111. Iz navoda tužitelja kao i iz isprava priloženih spisu (zapisnika sa sjednice Upravnog vijeća ZOIS-a od 1. listopada 2008., str. 1249.-1251. spisa) i iskaza svjedoka Klauza Trischera, Gerharda Sterimela, Roberta Gorupa (str. 1582., 1588. i 1653. spisa) proizlazi da su ugovorne strane usuglasile tekst Aneksa ugovora (str. 133.-139. spisa) te da su izmjene bile potrebne upravo zbog stupanja na snagu novog Pravilnika. Odredbom čl. 5. st. 6. Ugovora o izgradnji ugovoreno je da u slučaju zakonskih promjena, koje više ne dopuštaju ili koje ograničavaju predviđeni oblik pogona odlagališta, ugovorne strane se obvezuju primjereno prilagoditi predmetni Ugovor, tako da koncesionar u okviru ovog Ugovora primjeni alternativnu tehnologiju za provedbu ovog Ugovora. S tim povezane investicije i troškovi obrađivanja moraju se ukalkulirati u cijenu preuzimanja otpada.

112. Iz dopisa ZIPOS d.o.o. od 15. rujna 2008. i 19. rujna 2008. upućenih ZOIS-u proizlazi da je ZIPOS d.o.o. pozivao ZOIS na dostavu potpisanog Aneksa, sve sukladno dogovoru sa sastanka održanog 20. kolovoza 2008., a iz dopisa

ZOIS-a od 1. listopada 2008. proizlazi da ZOIS obavještava ZIPOS d.o.o. da nema namjeru sklopiti Aneks Ugovoru o izgradnji, jer je Ministarstvo zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva odbilo dati podršku financiranjem projekta.

113. Nesporno je i da je Upravno vijeće ZOIS-a donijelo odluku o raskidu ugovora.

114. S obzirom na sve navedeno, osnovano se tužitelji pozivaju na odredbu čl. 363. ZOO-a, jer iz navedenih postupaka ZOIS-a proizlazi da ne bi svoju obvezu ispunio niti u naknadnom roku.

115. Neosnovano se tuženik Grad Županja poziva na odredbu čl. 208. st. 1. ZOO-a koja se odnosi na nemogućnost ispunjenja zbog razloga za koje dužnik ne odgovara. U tom smislu tuženik Grad Osijek se u podnesku od 3. srpnja 2017. (str. 1673.-1675. spisa) poziva i na dopis Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva Republike Hrvatske od 26. rujna 2008., kojim su navedene pretpostavke koje bi bilo potrebno ispuniti kako bi ugovor bio usklađen s novim zakonom kojim je regulirano pitanje odlaganja otpada. Međutim, takvi navodi tuženika ne utječu na pravo ZIPOS d.o.o., budući da je ugovor sklopljen temeljem javnog natječaja raspisanog od strane ZOIS-a, da je uvjete sklapanja ugovora propisao ZOIS, odnosno, tuženici. Pored navedenog, iz spisa proizlazi da je do promjene u zakonskoj regulativi došlo nakon sklapanja ugovora, te da je ZIPOS d.o.o. upozoravao ZOIS da će do toga doći ako ne ispuni svoju obvezu stjecanja prava vlasništva ili prava građenja na nekretninama na kojima je lokacijskom dozvolom bila predviđena izgradnja, te ukoliko se građevinska dozvola ne pribavi prije stupanja na snagu novih odredbi.

116. S obzirom na to da tužitelji svoju tražbinu temelje na ugovoru o ustupu, tuženici temeljem čl. 84. ZOO-a mogu prema tužiteljima isticati prigovor zastare, kao i prema ustupitelju, trgovačkom društvu ZIPOS d.o.o.

117. Tražbina ustupitelja posljedica je raskida ugovora, sukladno čl. 368. ZOO-a, i obuhvaća povrat danog i naknadu štete. Tražbina naknade štete zbog povrede ugovorne obveze, sukladno čl. 230. ZOO-a, zastarijeva za vrijeme određeno za zastaru te obveze. S obzirom na to da se radi o ugovoru o koncesiji sklopljenom 17. ožujka 2006., na njega se primjenjuje Zakon o koncesijama („Narodne novine“ broj 89/92), kojim nije propisan poseban zastarni rok, stoga tražbine iz tog ugovora zastarijevaju u roku od pet godina, pa tako i tražbina naknade štete zbog povrede tih obveza. Na zahtjev za povrat danog primjenjuju se odredbe o stjecanju bez osnove, jer je zbog raskida ugovora osnova prestala. Zakonom nije propisan poseban rok zastare za povrat stečenog bez osnove, stoga se primjenjuje opći zastarni rok od pet godina propisan čl. 225. ZOO-a. Zastarni rok tražbine koja proizlazi iz raskida ugovora počinje teći dan nakon dana kada je ugovor raskinut. Na tražbine se ne primjenjuje zastarni rok iz odredbe čl. 228. ZOO-a, jer predmetni ugovor nije ugovor o prometu roba i usluga.

118. Ugovor je raskinut dostavom izjave o raskidu ugovora od 8. svibnja 2009., a to je prema sadržaju e-mail poruke (str. 1236. spisa) 8. svibnja 2009. Tužba

je predana na poštu 15. siječnja 2012., stoga od raskida ugovora nije protekao zastarni rok od pet godina, te je prigovor zastare neosnovan.

119. Prema odredbi čl. 368. st. 1. ZOO-a, raskidom ugovora obje su strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete. Ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala (st. 2.).

120. Pravo na naknadu štete ima ugovorna strana koja nije kriva za raskid ugovora, a kako je ovaj sud utvrdio da je za raskid odgovoran ZOIS, to pravo na naknadu štete ima ZIPOS d.o.o., odnosno, prema Ugovoru o ustupu, tužitelji.

121. Nisu osnovani navodi tuženika da tužitelji ne bi imali pravo tražiti od tuženika isplatu iznosa koji se odnose na troškove nastale prije osnivanja ZIPOS d.o.o., kao ugovorne strane Ugovora o izgradnji. Iz čl. 24. st. 7. Ugovora o izgradnji proizlazi da su koncesionar i ZOIS suglasni da koncesionar prenosi na ZIPOS d.o.o. sva prava i obveze iz ugovora, čime ZIPOS d.o.o. postaje isključiva ugovorna strana. Iz navedenog proizlazi da su tužitelji svoja prava ustupili ZIPOS d.o.o., koji je potom nakon raskida ugovora Ugovorom o ustupu od 12. svibnja 2009. ustupio tužiteljima sva prava koja proizlaze iz raskida ugovora, uključujući i pravo na naknadu štete.

122. Odredbom čl. 346. st. 1. ZOO-a propisano je da vjerovnik ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi te pravičnu naknadu neimovinske štete, koje je dužnik u vrijeme sklapanja ugovora morao predvidjeti kao moguće posljedice povrede ugovora, a s obzirom na činjenice koje su mu tada bile poznate ili morale biti poznate.

123. Odredbom čl. 1089. ZOO-a propisano je da oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi. Visina naknade štete određuje se prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, osim slučaja kad zakon određuje što drugo. Pri ocjeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem.

124. Tužitelji su tužbom postavili zahtjev za isplatom iznosa od 2.844.527,71 eur i 2.531.623,77 kn svaki. Podneskom od 10. svibnja 2012. (str. 230.-233. spisa) navode da usklađuju tužbeni zahtjev s odlukom arbitražnog suda u postupku koji su tužitelji vodili protiv ZOIS-a, te traže isplatu iznosa od po 279.315,94 EUR i 19.718.553,03 kn svaki, od kojeg iznosa postavljaju eventualno kumulirani zahtjev za isplatu iznosa od 2.493.229,00 eur u kunskoj protuvrijednosti, što se odnosi na naknadu izmakle koristi od 18.780.544,00 kn iz glavnog zahtjeva.

125. Rješenjem od 23. ožujka 2017. (str. 1606.-1607. spisa) prvostupanjski sud je odredio izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku građevinske struke, vještaku zaštite okoliša i financijsko knjigovodstvenom vještaku. Zadatak vještaka bio je da svaki izradi nalaz i mišljenje na okolnost visine obične štete i izmakle dobiti.

126. Stalni sudski vještak za građevinarstvo Stjepan Sili u pisanom nalazu i mišljenju (str. 1642.-1644. spisa) navodi da je visina obične štete 1.243.424,00 kn s

PDV-om, a koja prema ocjeni ovog vještaka obuhvaća trošak izrade projekta, odnosno, iznos koji je društvo ZIPOS d.o.o. platio društvu IPZ Uniprojekt TERRA d.o.o. Vještak dalje navodi da do izgradnje građevine odlagališta otpada nije došlo, te da stoga nema izmakle koristi koja bi proistekla iz izgradnje.

127. Stalni sudski vještak za zaštitu okoliša Vedrana Bobić u nalazu i mišljenju (str. 1716.-1719. spisa) navodi da je njen zadatak bio utvrditi količine odloženog otpada tuženika, te sastavlja tablicu s podacima do 2015. godine.

128. Prema ocjeni ovog suda, prvostupanjska presuda ne sadrži ocjenu nalaza i mišljenja vještaka s obzirom na to da sud ne navodi činjenice koje su vještaci utvrdili niti je pravilno ocijenio da su nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke i vještaka za zaštitu okoliša izrađeni u skladu s pravilima struke.

129. Podneskom od 5. svibnja 2016. (str. 1358.-1365. spisa) tužitelji su obrazložili zahtjev kako slijedi.

130. Tužitelji navode da su temeljem Protokola od 18. prosinca 2003. isplatili 29. prosinca 2003. trgovačkom društvu Quantum GmbH iznos od 400.000,00 eur, odnosno, svaki po 200.000,00 eur, da navedeni iznos predstavlja izvršenje obveze koju je ZOIS imao prema društvu Quantum GmbH, te da imaju pravo na povrat tog iznosa. Iako se tužitelji tu pozivaju na povrat plaćenog, s obzirom na to da navedeni iznos nije isplaćen drugoj ugovornoj strani, ZOIS-u, nego društvu Quantum GmbH, prema ocjeni ovog suda taj iznos predstavlja nastalu štetu.

131. Među strankama nije bilo sporno da su tužitelji izvršili isplatu, a navedeno proizlazi i iz isprava u spisu (str. 107., 840. i 1367. spisa), kao i iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje dipl.oec. Lidija Balog (str. 1621. spisa).

132. Tuženici ovaj zahtjev tužitelja osporavaju ističući da je obveza ZOIS-a prestala isplatom tog iznosa. S obzirom na to da osnova za isplatu iznosa od 400.000,00 EUR nije ispunjenje obveze ZOIS-a, nego naknada štete zbog raskida ugovora, takav navod tuženika nije osnovan.

133. Budući da nije sporno da je imovina tužitelja umanjena isplatom navedenog iznosa, a da je svrha isplate tog iznosa društvu Quantum GmbH bila podmirenje troškova natječaja koji je bio osnova za sklapanje raskinutog ugovora, osnovano tužitelji traže isplatu iznosa od 200.000,00 eur svaki.

134. Tuženik Grad Vinkovci u podnesku od 6. srpnja 2017. (str. 1680.-1681. spisa) navodi da je temeljem rješenja o ovrsi poslovni broj Ovr-66/12 i Ovr-172/12 s računa tuženika ustegnut iznos koji tužitelji potražuju s osnove plaćanja društvu Quantum GmbH, no iz priloženih isprava nije moguće utvrditi da se radi o istom dugu.

135. Tužitelji navode da je društvo ZIPOS d.o.o. tijekom 2007. i 2008. godine u izvršavanju obveze preuzete Ugovorom o izgradnji s osnove naknade za izradu projektne dokumentacije za izdavanje građevinske dozvole trgovačkom društvu IPZ

UNIPROJEKT TERRA d.o.o. isplatio ukupan iznos od 1.246.424,00 kn. Kao dokaz dostavljaju račune (str. 86.-87. spisa). Nije sporno da su računi plaćeni, a što je potvrdila i stalna sudska vještakinja dipl.oec. Lidija Balog u nalazu i mišljenju (str. 1621. spisa).

136. Tuženici nisu osporavali osnovanost pojedinih stavki navedenih u priloženim računima, nego zahtjev tužitelja osporavaju navodeći da je projekt imao nedostatke te da nije bio usklađen sa zakonskim odredbama, a neosnovanost tog navoda ovaj sud je već obrazložio.

137. Sudska vještakinja utvrdila je da šteta društva ZIPOS d.o.o. po navedenim računima iznosi 1.019.200,00 kn, jer je iz knjigovodstvene evidencije vidljivo da je ZIPOS d.o.o. porez na dodanu vrijednost (dalje: PDV) iz tih računa koristio kao pretporez.

138. Slijedom navedenog, tužitelji osnovano traže isplatu iznosa od po 509.600,00 kn, odnosno, prema računima priloženim spisu (str. 86.-87. spisa) isplatu iznosa od 103.225,00 kn, iznosa od 249.575,00 kn i iznosa od 150.800,00 kn sa zateznim kamatama od dana nakon dana plaćanja računa, slijedom čega je trebalo odlučiti kao u točkama I. i II. izreke ove presude.

139. U preostalom dijelu koji obuhvaća PDV na navedeno iznose tužbeni zahtjevi nisu osnovani, slijedom čega je trebalo odlučiti kao u točki III. i IV. izreke ove presude.

140. Tužitelji navode da društvo ZIPOS d.o.o. nije imalo vlastita sredstva za početak poslovnog djelovanja te da su društvu ZIPOS d.o.o. dali zajam u iznosu od 1.000.000,00 eur, putem Oesterreichische Kontrollbank, te su troškovi provizije zajma iznosili 5.440,00 eur, a premije plaćene banci 26.916,66 eur, ali tužitelji raspolažu dokazima o troškovima zajma u iznosu od 18.416,66 eur, od kojih svaki od tužitelja traži isplatu iznosa od 9.208,33 eur.

141. Za ove troškove vještakinja za financije i knjigovodstvo u nalazu i mišljenju navodi da nisu dokumentirani, no iznoseći usmeno nalaz (str. 1819. spisa) izmijenila je nalaz navodeći da se isprave nalaze u spisu (str. 787. spisa).

142. Tužitelji u očitovanju na nalaz i mišljenja navode da se u spisu nalaze računi kojima Oesterreichische Kontrollbank ispostavlja svakom od tužitelja račun u iznosu od 4.958,33 eur, na kojem je kao inozemni partner naveden ZIPOS d.o.o. Navode da je u spisu i uplatnica na iznos od 8.500,00 eur kojom tužitelj STRABAG AG plaća banci naknadu i u kojoj je kao opis plaćanja naveden ZIPOS d.o.o., te da zbroj ovih plaćanja iznosi 18.416,66 eur, od kojeg svaki tužitelj traži isplatu iznosa od 9.208,33 eur.

143. Prema ocjeni ovog suda navedeni trošak proizlazi iz ugovornog odnosa između tužitelja i društva ZIPOS d.o.o., te na ZOIS-u pa onda niti na tuženicima ne može biti odgovornost za naknadu štete koja je nastala jer društvo ZIPOS d.o.o., bez financiranja putem kredita, nema sredstava potrebnih za poslovanje. Uzrok zbog

kojeg su ti troškovi nastali nije ispunjenje ugovorne obveze, već nedostatak sredstava društva ZIPOS d.o.o., pa je odlučeno kao u točki III. i IV. izreke ove presude.

144. Nadalje, tužitelji navode da je kao osiguranje za izvršeno plaćanje iznosa od 400.000,00 EUR, Quantum GmbH tužiteljima predao bankarske garancije koje bi tužitelji mogli naplatiti ako lokacijska dozvola ne bi bila izdana u roku od 12 mjeseci, a što nije sporno. Pošto ona nije bila izdana u tom roku, što također nije sporno, bankarska garancija je više puta produljivana, čime su nastali troškovi produljivanja garancije u iznosu od 7.595,92 eur, pa tužitelji traže isplatu iznosa od po 3.979,96 eur. Kao dokaz dostavljaju račune (str. 762., 791., 807., 1387.-1409., 895.-896., 899., 903., 907., 917., 922.-925., 927.-930.).

145. Sudska vještakinja utvrdila je da su spisu priloženi računi u iznosu od 8.471,04 eur, i to račun broj 1272/590/126, 1272/590/32, 1272/590/78, 1272/590/139, 1272/590/204, 1272/590/217, 10008/590/30, 10008/590/83, 10008/590/135, 1272/590/127, 1272/590/33, 1272/590/79, 1272/590/140, 1272590/205, 1272/590/218, 10008/590/31, 10008/590/84 i 10008/590/136.

146. Iz dopisa društva Quantum GmbH od 10. studenog 2007. (str. 1751.-1764. spisa) proizlazi da su računi plaćeni do 8. ožujka 2006.

147. U odnosu na ovaj zahtjev tuženici nisu isticali određenih prigovora, a s obzirom na to da osnovanost i visina zahtjeva proizlazi iz isprava u spisu, svaki od tužitelja ima pravo na naknadu iznosa od 3.979,96 eur, slijedom čega je trebalo odlučiti kao u točki I. i II. izreke ove presude.

148. Tužitelji su, očitujući se na nalaz i mišljenje vještaka, u podnesku od 15. studenog 2017 (str. 1729.-1734. spisa) naveli da su iz te osnove tražili isplatu iznosa od 4.235,52 eur, no iz podneska od 10. svibnja 2012. (str. 230.-233. spisa) kojim su specificirani tužbeni zahtjev i podneska od 5. svibnja 2016. proizlazi da su tražili isplatu iznosa od po 3.979,96 eur.

149. Zatezne kamate tužitelji traže od 15. siječnja 2008., odnosno, nakon dana plaćanja tj. nastanka štete.

150. S osnove troškova pravnog i poreznog savjetovanja te troškova prijevoda po ovlaštenim sudskim tumačima, za razdoblje od potpisivanja Protokola od 18. prosinca 2003. do raskida Ugovora o izgradnji tužitelji traže isplatu iznosa od 74.387,26 eur, odnosno, 37.193,63 eur svaki. Kao dokaz tužitelji dostavljaju račune (str. 859., 860., 863., 1000.-1005., 1008.-1009., 1011., 1053., 866., 867., 869., 862., 998., 816.-818., 822., 825., 865., 830-832., 823., 824., 826.). Kao dokaz da su računi plaćeni tužitelji dostavljaju potvrde izdavatelja računa i bankovne izvode (str. 1764.-1771., 1791.-1807. spisa).

151. U odnosu na ovaj trošak, tuženici su ga osporili ne navodeći obrazloženje, a tuženik Grad Beli Manastir ga je osporio navodom da se ne radi o troškovima društva ZIPOS d.o.o., te da se dijelom radi o troškovima koji su nastali

prije sklapanja Ugovora o izgradnji, a o čemu se ovaj sud već očitovao u obrazloženju ove presude.

152. Sudska vještakinja u nalazu i mišljenju navodi da su spisu priloženi računi koji se odnose navedene troškove u ukupnom iznosu od 70.411,47 eur.

153. Očitujući se na nalaz i mišljenje vještaka, tužitelji sami navode da su dostavili račune u iznosu do 70.411,47 eur. Iz priloženih računa proizlazi da se odnose na dokumentaciju vezanu uz ispunjenje ugovora, a što tuženici nisu ni osporavali.

154. Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda iz spisa proizlazi da je po ovoj osnovi društvu ZIPOS d.o.o. nastala šteta u iznosu od 70.411,47 eur, što čini osnovanim zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od po 35.205,74 eur, stoga je trebalo odlučiti kao u točki I. i II. izreke ove presude. U preostalom dijelu za iznos od po 1.987,89 eur zahtjev tužitelja nije osnovan, stoga je trebalo odlučiti kao u točkama III. i IV. izreke ove presude.

155. Tužitelji navode da su u razdoblju od 2004. do 2009. godine društvu ZIPOS d.o.o. ispostavili račune za rad svojih radnika koji su bili „angažirani“ na projektu u iznosu od 187.546,00 EUR, od kojih traže iznos po 28.934,02 EUR svaki, a radi se o iznosu koji mogu izravno dokazati dokumentacijom. Navedeni iznos obračunat je na način da je utvrđena satnica svakog pojedinog radnika te je pomnožena s njihovim angažmanom na projektu.

156. Sudska vještakinja u nalazu i mišljenju navodi da su tužitelji dostavili dva računa, račun koji je prvotuzitelj ispostavio društvu ZIPOS d.o.o. u iznosu od 95.123,00 EUR, te račun koji je drugotuzitelj ispostavio društvu ZIPOS d.o.o. u iznosu od 92.423,00 EUR. S obzirom na to da je iznos koji su u tužbi tužitelji tražili 187.546,00 EUR, a što odgovara zbroju ovih računa, te da tužitelji nisu vještakinji dostavili očitovanje na što se točno odnosi iznos od 28.934,02 EUR koji traže nakon djelomičnog povlačenja tužbe, vještakinja je u nalazu i mišljenju navela da nije mogla utvrditi visinu ovog zahtjeva.

157. Očitujući se na nalaz i mišljenje vještakinje tužitelji navode kako smatraju da nije bitno na što se točno odnosi njihov zahtjev jer je i sama vještakinja utvrdila da je društvo ZIPOS d.o.o. tužiteljima temeljem ispostavljenih računa isplatilo iznos od 187.546,00 EUR, iz čega izvode zaključak da su dokazali osnovanost i visinu tog zahtjeva.

158. Prema ocjeni ovog suda, ovaj zahtjev tužitelja nije osnovan. Nije osnovan navod tužitelja da je dovoljan dokaz činjenica da su društvu ZIPOS d.o.o. ispostavili račun te da je račun plaćen. Kod zahtjeva za naknadu štete zbog povrede ugovora vjerovnik mora dokazati da je umanjeње imovine u uzročnoj vezi s raskidom ugovora. Iz isprava koje su tužitelji priložili i to, računa koje su jednostrane isprave i potvrde o uplati društva koje su osnovali radi provedbe projekta izgradnje odlagališta, nije moguće utvrditi osnovanost i visinu ovog zahtjeva. Tužitelji nisu dostavili dokaz niti obrazložili pravnu osnovu po kojoj su od društva ZIPOS d.o.o. tražili isplatu za



„angažman“ radnika, nisu dostavili dokaz da je „angažman“ radnika u uzročnoj vezi s predmetom spora, niti na koji način su izvršili obračun tog iznosa. Slijedom navedenog, trebalo je odlučiti kao u točkama III. i IV. izreke ove presude.

159. Tužitelji navode da su troškovi poslovanja društva ZIPOS d.o.o. tijekom 2007. i 2008. godine iznosili 698.586,06 kn, da se taj trošak odnosi na trošak plaća, prijevoza, trošak uredskog prostora i telekomunikacija.

160. Prema nalazu i mišljenju vještakinje, iz računa za koje su tužitelji dostavili dokaz o plaćanju i bankovnih izvoda proizlazi da je društvo ZIPOS d.o.o. u 2007. i 2008. godini imalo troškove poslovanja u iznosu od 682.110,76 kn. Navedeni troškovi obuhvaćaju trošak najma automobila, troškove selidbe Roberta Gorupa, troškove posredovanja za najam stana, trošak sitnog inventara, trošak plaće i terenskog dodatka, trošak najma stana, naknadu isplaćenu javnom bilježniku, prevoditelju i knjigovodstvu, usluge prijevoza, trošak namještaja, vizitki, telefona, poštarina, uredskog materijala.

161. Tuženik Grad Vukovar i tuženik Grad Županja navedeni zahtjev osporavaju ističući da prema odredbama Zakona o obveznim odnosima navedeni troškovi ne predstavljaju štetu, jer, primjerice, za plaću koju je isplatio radniku poslodavac dobiva protučinidbu rada. Smatraju i da su troškovi pobrojani bez razumljive specifikacije i dokaza.

162. Tuženik Grad Beli Manastir je ovaj zahtjev osporio navodeći da se ne radi o izdacima koji su nastali u izvršavanju ugovora.

163. Prema ocjeni ovog suda, zahtjev za isplatom iznosa od po 349.293,03 kn nije osnovan jer iz spisa ne proizlazi da bi opisani troškovi bili u uzročnoj vezi s ispunjenjem obveza iz ugovora Ugovorom o izgradnji niti je iznos tih troškova dokumentiran odgovarajućim ispravama iz kojih bi bilo moguće utvrditi da su iznosi koji ukupno čine 682.110,76 kn, plaćeni. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki III. i IV. izreke ove presude.

164. Tužitelji traže isplatu iznosa od 37.561.088,00 kn s osnove izmakle koristi, navodeći da bi društvo ZIPOS d.o.o. ostvarilo dobit u tom iznosu da ugovor nije raskinut. Podredno su postavili zahtjev za isplatom iznosa od 4.986.458,00 eur u kunskoj protuvrijednosti iz iste osnove.

165. Iznos dobiti tužitelji navode da su utvrdili odbijanjem iznosa projiciranih izdataka od projiciranih prihoda.

166. Što se tiče planiranih prihoda, tužitelji navode da su ih izračunali na temelju projiciranih količina otpada koji je trebao biti zbrinut na odlagalištu te cijene sukladno odredbi čl. 3. Ugovora o izgradnji. Navode da količina otpada ovisi o broju stanovnika, te da je teritorijalni opseg ugovora definiran u čl. 1. st. 3. Ugovora o izgradnji te da obuhvaća područja gradova, općina i županija koji će postati osnivači ZOIS-a. Ističu da su kao podatak o broju stanovnika koristili Studiju lokacije, koja je obuhvaćala stanovnike pet gradova osnivača ZOIS-a i usko gravitacijsko područje

koje koristi ista odlagališta kao i osnivači te da je ukupan broj stanovnika na tom području 318584. Usporedbom podataka s odlagalištem u Kecskemeu, tužitelji su ocijenili da bi na odlagalištu Orlovnjak bilo odloženo ukupno 2.253.103 tone otpada te da bi ZIPOS d.o.o. ostvario prihod od 41.553.814,00 eur.

167. Rashodovnu stranu tužitelji su računali na osnovi predviđene količine otpada iz natječajne dokumentacije, te navode da se rashodi sastoje od:

- početnih troškova,
- troškova izgradnje i opreme,
- operativnih troškova,
- troškova zatvaranja pojedini kazeta,
- troškova financiranja i
- ostalih troškova.

168. U početne troškove tužitelji su uračunali iznos od 400.000,00 eur plaćen društvu Quantum GmbH, te troškove projektne dokumentacije u iznosu od 140.000,00 eur.

169. Troškove izgradnje sadrži glavni projekt koji je bio dio projektne dokumentacije za ishođenje građevinske dozvole a tužitelji su svoju procjenu izradili indeksiranjem cijena na razinu iz 2007. godine, te smatraju da bi ti troškovi iznosili 22.302.000,00 eur s PDV-om.

170. Operativne troškove tužitelji su računali na bazi od 95000 tona otpada godišnje, te ti troškovi uključuju trošak plaća zaposlenicima u iznosu od 17.550,00 eur mjesečno, operativne troškove strojeva koji u najvećoj mjeri predstavljaju troškovi goriva, operativne rezerve, akumulirane troškove zatvaranja pojedinih kazeta na odlagalištu, rezerve gotovog novca akumulirane u 25 godina, troškovi financiranja zajma. Ističu da su u izračunu rashoda troškove precijenili, a detaljni prikaz obračuna obrazložili su u podnesku od 5. svibnja 2016. (str. 1358.-1365. spisa).

171. Tuženici su zahtjev za naknadom štete s osnove izmakle koristi osporavali u bitnom navodeći da tužitelji nemaju osnove tražiti naknadu tog oblika štete jer odlagalište nije izgrađeno, nisu pribavljene dozvole za obavljanje djelatnosti, slijedom čega tužitelji ne mogu tražiti naknadu izmakle koristi. Pozivaju se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-153/02.

172. U odnosu na čl. 12. st. 5. Ugovora o izgradnji, na koji se pozivaju tuženici, navedenom odredbom ugovoreno je da u slučaju da se ugovor raskine u prve tri godine poslovanja iz nekog razloga za koji odgovara ZOIS, ZOIS je dužan naknaditi koncesionaru prethodne troškove koje je snosio, u iznosu ne manjem od 150.000,00 eur. Iz navedene odredbe ne proizlazi da su ugovorne strane isključile obvezu ZOIS-a naknaditi štetu, kao ni da je odgovornost ograničena na iznos od 150.000,00 eur, jer iz formulacije „ne manjem od 150.000,00 eur“ proizlazi da je ugovoren najmanji iznos koji je ZOIS dužan platiti u slučaju raskida ugovora u prve tri godine poslovanja zbog krivnje ZOIS-a.

173. Kako je već navedeno, stalni sudski vještak za građevinarstvo Stjepan Sili u pisanom nalazu i mišljenju (str. 1642.-1644. spisa) navodi da do izgradnje građevine odlagališta otpada nije došlo, te da stoga nema izmakle koristi.

174. Stalni sudski vještak za zaštitu okoliša Vedrana Bobić u nalazu i mišljenju (str. 1716.-1719. spisa) navodi da je njen zadatak bio utvrditi količine odloženog otpada tuženika, tako da na okolnost visine ove štete nije niti izradila nalaz.

175. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i knjigovodstvo Lidije Balog od 31. svibnja 2017. proizlazi da je podatak o broju stanovnika vještakinja utvrdila uzevši u obzir stvarno kretanje broja stanovnika u razdoblju nakon sklapanja ugovora u jednoj varijanti i minimalnu količinu otpada u drugoj varijanti te da je iznos rashoda odnosno troškova koji bi društvu ZIPOS d.o.o. nastali u ispunjenju ugovorne obveze utvrdila primjenom procijenjenih troškova. Vještakinja je u obje varijante nalaza i mišljenja utvrdila da bi društvo ZIPOS d.o.o. poslovalo s gubitkom.

176. Tužitelji u podnesku od 15. studenog 2017. (str. 1729.-1734. spisa) očitujući se na nalaz i mišljenje vještaka navode da su izračun izmakle dobiti izradili na temelju projekcije prihoda i rashoda koji su izradili za 2003. godinu za potrebu sudjelovanja na javnom natječaju, a da se ta projekcija temelji na projekciji količine otpada koja je bila sastavni dio natječajne dokumentacije.

177. Navode da je izmakla korist, sukladno odredbi čl. 1089. st. 3. ZOO-a, dobit koja se mogla osnovano očekivati prema očekivanom tijeku događaja, što je u predmetnom slučaju bilo da će na regionalno odlagalište otpada odlagati otpad i drugi zainteresirani subjekti pored tuženika, prvenstveno jedinice lokalne samouprave koje su svoj otpad odlagale na odlagalištima na koja su to činili tuženici. Tu ukazuju na Studiju lokacije koja je dio natječajne dokumentacije, u kojoj je navedeno da je izrađena za područje tuženika i uskog gravitacijskog područja koje koristi ista odlagališta kao i oni.

178. Navode da je čl. 1. st. 3. Ugovora o izgradnji područje zbrinjavanja definirano kao „gradovi i županije koje su ili postanu osnivači ili ugovorni partneri ZOIS-a, kao i druga susjedna područja koja budu iskazala svoj interes u dogovoru s koncesionarima. Ističu da se ugovor poziva na Strategiju gospodarenja otpadom („Narodne novine“ broj 130/05), kojom je utvrđen cilj da se postupno organizira središnje gospodarenje otpadom. Ukazuju na odredbu čl. 9. i 10. Ugovora o izgradnji, te smatraju da je nesporno kako su obje ugovorne strane predviđale i obvezale se raditi na širenju kruga subjekata koji će se koristiti uslugom odlaganja.

179. Navode da bi se otvaranjem odlagališta Orlovnjak zatvorila odlagališta u Belom Manastiru i Osijeku, te Županji i Vukovaru, koja su, prema podacima Agencije za zaštitu okoliša u 2015. godini prikupila ukupno 76510 tona otpada, što je znatno više od 43934 tone, koja količina je korištena u kalkulacijama financijskog vještačenja.

180. Tužitelji navode da nemaju primjedbi na ukupnu količinu otpada koja je utvrđena financijskim vještačenjem (1.632.594 tone), no smatraju da je vještakinja kada je utvrđivala rashode propustila uzeti u obzir sljedeće čimbenike i to:

- da nije analizirala procjenu i stvarno kretanje troškovnih elemenata (plaće, goriva, kamatne stope, bankarske garancije) u odnosu na planirane, a koji su u stvarnosti bili niži,

- nije umanjila troškove koji su obračunati u postotku od prihoda

- nije umanjila troškove izgradnje i operativne troškove koji bi bili značajno umanjeni kada na odlagalištu ne bi bilo deponirano 2,3 milijuna tona nego 30-50% manje. Tu ističu da je bitan trošak fizičke izgradnje kazeta za odlaganje otpada, te da je za otpad u količini od 2,3 milijuna tona potrebno izgraditi 11 kazeta za deponiranje, što je trošak od 8,1 milijuna eur, dok je za 1,5 milijuna tona otpada potrebno izgraditi 6 kazeta, a tada je trošak izgradnje 5,2 milijuna eur. Isto tako, za zbrinjavanje mjesečne količine od 95000 tona operativni trošak da iznosi 43.816,00 eur mjesečno, dok je trošak za zbrinjavanje 50000 tona 33.581,00 eur, odnosno, 3,07 milijuna eur manje (za ugovorno razdoblje). Navode da su stručne službe tužitelja izradile kalkulacije primjenom godišnje količine od 45000 tona, koliko su tuženici jamčili, te da su utvrdili iznos dobiti od 2.134.634 eur, bez da su umanjili kamatne stope na njihov realni postotak.

181. S obzirom na to da je vještak procijenio da bi godišnja količina otpada bila 50000 tona ili 65000 tona, ukazuju da je obračunom operativnih troškova priloženim spisu utvrđen njihov iznos i za količinu od 50000 tona i za 65000 tona.

182. Drže da je troškove izgradnje moguće također utvrditi iz sheme izgradnje kazeta priložene spisu, jer se izgradnja kazeta trebala odvijati u etapama, ovisno o količini prikupljenog otpada, te bi za vještačenjem procijenjenu količinu otpada bilo potrebno izgraditi pet do sedam kazeta.

183. Sudska vještakinja je usmeno iznoseći svoj nalaz i mišljenje na ročištu održanom 30. studenog 2017., kao i očitujući se na pitanje tužitelja izjavila da je procjenu prihoda izradila na temelju podataka iz plana koje su tužitelji izradili u postupku natječaja, a koji podaci su formirani na osnovi broja stanovnika i količini otpada po stanovniku. U odnosu na sporni izračun rashoda, vještakinja ističe da je kontaktirala punomoćnika tužitelja radi dostave dokumentacije, i to podatka o troškovima koje bi mogla primijeniti s obzirom na broj stanovnika i količinu otpada, no da nije dobila dokumentaciju s takvim parametrima, slijedom čega je uzela u obzir troškove koje je planirao tužitelj.

184. Tužitelji su isticali da se u ispravama u spisu nalaze podaci potrebni za utvrđenje visine rashoda s obzirom na utvrđenu količinu otpada, te su predložili provesti dopunsko vještačenje, a što je prvostupanjski sud odbio.

185. Prema ocjeni ovog suda, zahtjev tužitelja za naknadom štete u vidu izmakle koristi je osnovan, jer je radnjom ZOIS-a spriječeno ostvarenje dobitka koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari.

186. Prema odredbi čl. 346. st. 1. ZOO-a, tužiteljima pripada pravo na naknadu štete u vidu izmakle koristi koju je druga ugovorna strana u vrijeme sklapanja ugovora morala predvidjeti kao moguće posljedice povrede ugovora, a s obzirom na činjenice koje su joj tada bile poznate ili morale biti poznate.

187. Radi ocjene visine izmakle koristi koju je bilo moguće predvidjeti u vrijeme sklapanja ugovora, potrebno je utvrditi iznos prihoda koji bi ZIPOS d.o.o. ostvario u razdoblju trajanja ugovora (25 godine), te od tog iznosa oduzeti troškove koje bi ZIPOS d.o.o. imao obavljajući djelatnost koja je predmet ugovora.

188. S obzirom na to da je čl. 3. Ugovora o izgradnji definirana cijena koju bi ZOIS plaćao društvu ZIPOS d.o.o., a koja se određuje po količini otpada koji bi mjesečno bio predan radi odlaganja, to je prvenstveno potrebno utvrditi koju količinu otpada su ugovorne strane mogle osnovano očekivati u vrijeme sklapanja ugovora, s obzirom na činjenice koje su im tada bile poznate ili morale biti poznate.

189. Ugovorne strane Ugovora o izgradnji su ZIPOS d.o.o. i ZOIS. ZOIS je javna ustanova koju su tuženici osnovali radi zajedničkog rješavanja problema zbrinjavanja komunalnog otpada (čl. 1. Sporazuma o osnivanju ZOIS-a). Prema odredbi čl. 2. Sporazuma o osnivanju ZOIS-a predviđeno je da osnivačima ZOIS-a mogu postati druge jedinice lokalne i regionalne samouprave te da one koje ne postanu osnivači mogu odlukom predstavničkog tijela povjeriti ustanovi obavljanje poslova zbrinjavanja komunalnog otpada na temelju pisanog ugovora. Međutim, tijekom postupka nije iznesen navod niti dostavljen dokaz da bi, pored tuženika, druge jedinice postale osnivačima ili povjerile ZOIS-u obavljanje poslova zbrinjavanja otpada.

190. Odredbom čl. 1. st. 3. Ugovora o izgradnji, područje zbrinjavanja proteže se na sve gradove, općine i županije koje jesu ili postanu osnivači ili ugovorni partneri ZOIS-a, kao i druga područja koja budu iskazala interes u dogovoru s koncesionarom. Budući da u vrijeme sklapanja ugovora kao i u trenutku njegovog raskida, pored tuženika nisu osnivačima ili ugovornim partnerima ZOIS-a postale druge općine i županije, to su ugovorne strane prema redovitom tijeku stvari i vrijeme sklapanja ugovora i njegovog raskida mogle osnovano očekivati samo da će tadašnji osnivači ZOIS-a odlagati otpad na odlagalištu koje je trebalo biti izgrađeno da je ugovor ostao na snazi. Na takav zaključak upućuje i odredba čl. 2. st. 3. Ugovora o izgradnji, kojim se ZOIS obvezao prikupljeni otpad sa svog područja predati isključivo koncesionaru (ako to nije u suprotnosti sa zakonskim propisima ili propisima nadležnog organa itd.). Da bi ZOIS mogao jamčiti za otpad iz drugih jedinica lokalne ili regionalne samouprave (povrh onog s područja tuženika) sukladno odredbi Sporazuma o osnivanju ZOIS-a, te jedinice morale bi postati osnivačima ili ugovorom povjeriti obavljanje poslova zbrinjavanja otpada ZOIS-u ili bi sukladno odredbi čl. 10. st. 3. Ugovora o izgradnji ZIPOS d.o.o. i ZOIS pojedinačno ili zajednički nudili usluge zbrinjavanja i trećim osobama, no tu se ne radi o koristi koja se mogla osnovano očekivati jer u trenutku sklapanja raskinutog ugovora takvi ugovori nisu bili sklopljeni.

191. Pretpostavka ostvarenja dobiti svakako je da je odlagalište izgrađeno te da je spremno za odlaganje otpada. Prema odredbi čl. 6. Ugovor stupa na snagu

predajom izjave o jamstvu, koja je predana 31. ožujka 2007. U roku od devet mjeseci od stupanja ugovora na snagu tužitelji su se obvezali pribaviti građevinsku dozvolu. U roku od devet mjeseci od pravomoćnosti građevinske dozvole ZIPOS d.o.o. se obvezao dovršiti prvu fazu gradnje, a u roku od dva mjeseca od dovršetka gradnje odlagalište je trebalo biti spremno za preuzimanje otpada. To znači da je od 30. studenog 2008., da je ugovor ispunjavan kako je ugovoreno, odlagalište trebalo biti spremno za preuzimanje otpada.

192. S obzirom na to da je ugovor stupio na snagu 31. ožujka 2007. te da je ugovoreno trajanje ugovora od 25 godina, to je ugovor trebao biti na snazi do 31. ožujka 2032.

193. Prema ocjeni ovog suda, prigovori tuženika na nalaz i mišljenje sudskog vještaka za financijske i knjigovodstvo, koji se sastoje od toga da oni osporavaju osnovu tog zahtjeva navodeći da izmakla korist ne postoji jer odlagalište nije izgrađeno, ovaj sud je mišljenja da pravo tužitelja, odnosno, društva ZIPOS d.o.o., na naknadu tog vida štete nije uvjetovano dovršetkom gradnje upravo zbog toga što do gradnje, pa niti do dovršetka i pribavljanja potrebnih dozvola, nije došlo zbog raskida ugovora za koje je prema ocjeni ovog suda odgovorna druga ugovorna strana.

194. S obzirom na to da su osnovani prigovori tužitelja na nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije i knjigovodstvo, koji je pri izračunu prihodovne strane koristio podatak o manjem broju stanovnika, a pri utvrđivanju rashoda podatke koji su izrađeni prema kriteriju većeg broja stanovnika, radi utvrđenja činjenice visine izmakle koristi prema ocjeni ovog suda trebalo je provesti dopunsko vještačenje, a sve sukladno prijedlogu tužitelja iz podneska od 15. studenog 2017. Ovaj sud je rješenjem poslovni broj PŽ-1899/2018 od 21. prosinca 2021. primjenom odredbe čl. 366.a st. 1. i čl. 373.b st. 3. ZPP-a odredio izvođenje dokaza dopunskim financijskim vještačenjem.

195. Predmetnim rješenjem zadatak vještaku određen je na način da je potrebno utvrditi prihod koji bi društvo ZIPOS d.o.o. ostvarivalo u razdoblju od 31. studenog 2008. do 31. ožujka 2032., i to od odlaganja otpada s područja gradova Osijeka, Vinkovaca, Vukovara, Županje i Belog Manastira, a prema dostupnim podacima o broju stanovnika koji su ti gradovi imali u trenutku sklapanja ugovora. Nakon utvrđenja količine otpada i prihoda primjenom cijena iz odredbe čl. 3. Ugovoru o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta komunalnog otpada istočne Slavonije od 17. ožujka 2006., vještak je trebao utvrditi troškove koje bi društvo ZIPOS d.o.o. imalo u ispunjenju ugovorne obveze projektiranja, izgradnje, financiranja i upravljanja pogonom odlagališta, a sve uzimajući u obzir utvrđene količine otpada i zatim iz omjera utvrđenih prihoda i utvrđenih troškova utvrditi iznos koristi (uvećanja imovine).

196. S obzirom na to da se u spisu nalaze isprave u kojima se nalaze podaci o načinu utvrđivanja prihoda od ugovora kao i troškova koje bi društvo ZIPOS d.o.o. imalo pri izvršenju ugovornih obveza, zadatak utvrđivanja odnosno izračuna visine ovog vida štete povjeren je vještaku za financije knjigovodstvo.

197. U nalazu i mišljenju od 10. listopada 2022. vještak je prihode koje bi društvo ZIPOS d.o.o. ostvarilo utvrdio umnoškom količine otpada i cijena određenih ugovorom. Količinu otpada utvrdio je prema broju stanovnika na temelju podataka Državnog zavoda za statistiku iz zadnjeg popisa stanovništva prije sklapanja ugovora, 2001., i to za pet gradova osnivača, te prema procjeni količine otpada po stanovniku iz Studije lokacije odlagališta koju je društvo IPZ Uniprojekt MCF d.o.o. izradilo za potrebe natječaja. Tako je utvrđeno da je 2001. godinu na području gradova osnivača ustanove ZOIS evidentirano 209567 stanovnika, da je prosječna količina otpada po stanovniku po godini prema projektnoj dokumentaciji iznosila 0,2274 tone te da bi, primjenom ugovorene cijene, društvo ZIPOS d.o.o. u razdoblju od 30. studenog 2008. do 31. ožujka 2032. ostvarilo prihod od 28.532.563,20 eur.

198. U odnosu na utvrđeni iznos prihoda, tuženici HGrad Osijek, Grad Vinkovci, Grad Vukovar i Grad Beli Manastir nalazu prigovaraju navodom da vještak nije uzeo u obzir javno dostupne podatke o kretanju broja stanovnika, koji broj je tijekom vremena pokazivao tendenciju smanjenja. Tuženik Grad Osijek smatra da je vještak trebao uzeti u obzir i ciljeve gospodarenja otpadom u Europskoj uniji, koji su dio programa Strategije gospodarenja otpadom („Narodne novine“ broj 130/05) i Planom gospodarenja otpadom u Republici Hrvatskoj za razdoblje od 2007.-2015. („Narodne novine“ broj 85/07).

199. Tužitelji pak smatraju da je kod utvrđivanja prihoda trebalo uzeti u obzir područje na koje je planirano da će se ugovor primjenjivati.

200. Vezano za prigovore koji se odnose na broj stanovnika, već je u ovoj presudi navedeno na koji način je prema ocjeni ovog suda trebalo utvrditi područje primjene raskinutog ugovora, a sve sukladno odredbi čl. 346. st. 1. ZOO-a. Iz istog razloga, jer su relevantni podaci u trenutku sklapanja ugovora, nije osnovan niti prigovor tuženika Grada Osijeka kojim on ukazuje na promjene u ciljevima gospodarenja otpadom.

201. Stalna sudska vještakinja Lidija Balog u dopunskom nalazu i mišljenju navodi da je planirane troškove utvrdila uvidom u Investicijski troškovnik, planiran na bazi količine otpada za područje šire od područja gradova potpisnika, te da je zbog upute suda da nalaz i mišljenje izradi na temelju podataka o broju stanovnika gradova osnivača ustanove ZOIS u trenutku sklapanja ugovora, smanjena količina otpada a slijedom toga i troškovi koji su vezani uz količine otpada.

202. Vezano za troškove izgradnje i opreme, vještakinja navodi da je planirane troškove dostavio tužitelj sukladno planiranim fazama investicije, te da su za planirano područje šire od područja gradova potpisnika iznosili 14.597.327 eur. Vještakinja navodi da dokument dostavlja u spis, međutim, iz Okvirnih uvjeta posljednje najbolje ponude - Last best offer – LBO (str. 29.-34. spisa) proizlazi da je ponuditelj trebao u obrazac za investicijske troškove koji je sastavni dio dokumentacije za izradu posljednje ponude navesti sve potrebne investicijske troškove za izgradnju odlagališta i iznos pričuve za zatvaranje kazeta.

203. Prema Ponudi cijena (LBO) cjelokupne izgradnje, financiranja i vođenja pogona troškovniku sadržanom u zadnjoj ponudi (str. 1312.-1314. spisa), a koja je prema odredbi Preambule Ugovora o izgradnji prihvaćena na natječaju a prema odredbi čl. 1. st. 8. i čl. 2. st. 1. ugovora predstavlja njegov sastavni dio, investicijski troškovi izgradnje za razdoblje od 25 godina, koji uključuju preprojektne troškove, troškove prenamjene, troškove planiranja, troškove zgrada i ograda, vanjske ceste, ceste unutar odlagališta i trapezni odvodni kanal, opskrbu vodom i kanalizaciju, skupljanje procjedne vode i povratno ukapljivanje, izradu kazeta, lagunu za procjedne vode, visokonaponski vod, transformator, građevinske strojeve, skupljanje i obradu odlagališta plina, postrojenja za pročišćavanje ocjedne vode, ostalu opremu ukupno bi iznosili 14.597.327,00 eur. Procjena se, prema navodima tužitelja, odnosi na troškove izgradnje potrebne za količinu otpada iz natječajne dokumentacije.

204. Slijedom navedenog, suprotno navodima tuženika iz prigovora na vještačenje, isprava u kojoj je naveden podatak o troškovima investicije, odnosno, troškovima izgradnje i opremanja, sastavni je dio ugovora. Tuženici tijekom postupka nisu osporavali da je navedeni obračun bio dio zadnje ponude niti su isticali prigovore na troškove izgradnje koje su tužitelji specificirali. Druga ugovorna strana je, dakle, u trenutku sklapanja ugovora bila upoznata s tim da je investicijski trošak izgradnje odlagališta za količinu otpada, procijenjenju prema natječajnoj dokumentaciji, 14.597.327,00 eur.

205. Vještak je broj faza izgradnje utvrdio prema količini otpada i projekciji faza izgradnje iz isprave priložene u spis (str. 1774. spisa), te navodi da bi bilo realizirano 6 faza izgradnje odlagališta prema količini otpada koja bi prema ovoj procjeni bila prikupljena u razdoblju trajanja ugovora, a prema tužiteljevom dopisu o troškovima po fazama, trošak za šest faza iznosio bi 9.269.368,00 eur.

206. Vezano za troškove izgradnje tuženik Grad Vinkovci navodi da su pogrešno utvrđeni jer zbog smanjenja broja stanovnika pada i količina otpada. Ovaj prigovor nije osnovan jer je vještak uzeo u obzir broj stanovnika i sukladno tome utvrdio količinu otpada prema zadatku iz rješenja kojim je određeno dopunsko vještačenje.

207. Tuženik Grad Osijek smatra da se vještačenje ne može temeljiti na projekcijama s kojima su tužitelji planirali ulazak u projekt te navodi da je sudski vještak od tužitelja pribavio isprave koje se prije izrade nalaza i mišljenja nisu nalazile u spisu. Ukazuje na nalaz vještaka za građevinarstvo, koji je u nalazu iz 2017. godine naveo da troškovi izgradnje moraju biti sadržani u troškovniku radova koje u pravilu izrađuje projektant, čega u ovom slučaju nema.

208. Suprotno ovim navodima, iznos kojim je utvrđena cijena izgradnje i opremanja odlagališta naveden je u ispravama koje su bile sastavni dio ugovora, sve kako je već prethodno navedeno, a obračun vještaka kojim je utvrdio cijenu za manju količinu otpada tuženici nisu određeno osporili.

209. Tuženik Grad Vukovar navodi da je vještakinja nalaz izradila primjenom pogrešnog broja stanovnika i količine otpada, te prema podacima koje su dostavili



tužitelji. Smatra da bi radi utvrđenja izmakle koristi trebalo provesti dokaz građevinskim vještačenjem, a tek potom vještačenjem po vještaku za financije.

210. Navodi tuženika Grada Vukovara nisu osnovani, te tim navodima nije niti osporeno činjenično stanje utvrđeno vještačenjem.

211. Suprotno ocjeni tuženika, podaci za utvrđenje činjenica izvođenjem vještačenja mogu proizlaziti iz ugovorne dokumentacije ali i iz navoda, odnosno, isprava stranaka. Odredbom čl. 219. ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev. Isto tako, svaka strana dužna je iznošenjem činjenica osporiti navode protivne strane. Tuženici navodima iz očitovanja kao i onim iznesenim na ročištu održanom 13. rujna 2022. nisu iznijeli činjenice kojima bi osporili navode tužitelja i činjenična utvrđenja sudskog vještaka. S obzirom na to da način obračuna, broj planiranih faza izgradnje, iznos troškova po fazama izgradnje tuženici nisu određeno osporili, a uzevši u obzir da je isprava o procjeni troškova izgradnje i opreme sastavni dio ugovora, te da se isprava o predviđenim fazama izgradnje nalazi u spisu, kao i obračun prihoda i rashoda po fazama izgradnje (str. 1377. spisa) prema ocjeni ovog suda nisu osnovani navodi tuženika da je radi utvrđenja rashoda bilo potrebno izvesti dokaz građevinskim i vještačenjem po vještaku zaštite okoliša.

212. Iznos operativnih troškova tužitelji su računali u nekoliko varijanti, ovisno o količini prikupljenog otpada. S obzirom na to da je vještak utvrdio da bi od stanovnika pet gradova osnivača prikupljeno bilo 47.655,54 kg otpada godišnje, primijenio je izračun operativnih troškova izrađen za količinu od 50 tona godišnje (str. 1521. spisa), a tuženici nisu konkretno osporili obračun niti navode da bi troškovi poslovanja iznosili više i u kojem dijelu.

213. U odnosu na troškove financiranja izgradnje i rada odlagališta bankovnim kreditom, tužitelji navode da su predvidjeli kreditno financiranje u iznosu od 3.905.714,00 eur uz kamatu po stopi od 7,5%. S obzirom na to da su tužitelji navodili da se kamatna stopa mijenjala te da su tužitelji predlagali utvrditi troškove financiranja primjenom kamatne stope od 4,5% godišnje, vještakinja je izradila obračun s kamatnom stopom od 7,5% i od 4,5%. Budući da je u trenutku sklapanja ugovora prema procjeni tužitelja kamatna stopa iznosila 7,5%, to je prema ocjeni ovog suda ovaj trošak trebalo utvrditi primjenom stope od 7,5%. Prema nalazu i mišljenju vještaka iznos troškova financiranja, utvrđen primjenom kamatne stope od 7,5%, je 1.657.668,00 eur.

214. Vezano za ovaj trošak, tuženik Grad Vinkovci nalazu prigovara navodeći da u spisu ne postoji ponuda banke ili bilo kakav dokaz da bi tužitelji išli u kreditno zaduženje, te smatra da vještak nije primijenio dostupne podatke o kretanju kamatnih stopa. Ovaj tuženik smatra da se trošak financiranja može utvrditi isključivo na temelju osnovanog podatka o vrijednosti potrebnih radova koji nisu izvedeni pa se radi o pretpostavkama i projekcijama tužitelja. Kako je već navedeno, troškovi, za koje se umanjuje iznos izmakle koristi, temelje se na procjeni u trenutku sklapanja ugovora, stoga ovaj prigovor nije osnovan.

215. Troškove zatvaranja kazeta sud je utvrdio primjenom podatka o ukupnom trošku zatvaranja kazeta za količinu otpada koju su tužitelji planirali (2.308.189 tona), koji, prema obračunu prihoda i rashoda (str. 1377. spisa) iznosi 5.050.773,00 eur. U popisu investicijskih troškova (LBO) troškovi zatvaranja navedeni su u manjem iznosu (4.140.438,00 eur). Vještakinja u nalazu i mišljenju navodi da je iznos troškova zatvaranja izračunala primjenom omjera planirane količine otpada i količine otpada utvrđene za pet gradova osnivača. Kako je utvrdila da bi prema procjeni za pet gradova osnivača bilo prikupljeno 48,17% od otpada koje je ZIPOS d.o.o. uzeo pri izradi projekcije prihoda i rashoda, utvrdila je da bi troškovi zatvaranja iznosili 2.432.957,35 eur.

216. Prema ocjeni ovog suda, tuženici nisu prigovorima doveli u pitanje pravilnost utvrđenja ove činjenice, jer su utvrđenom iznosu prigovarali navodom da vještak nije obrazložio kako je utvrdio iznos troškova zatvaranja, a koji navod nije osnovan.

217. Tužitelji iznos izmakle koristi umanjuju i za ostale troškove, koji su u projekciji prihoda i rashoda tužitelja (str. 1377. spisa) navedeni u iznosu od 1.696.613,00 eur. Vještačenjem je utvrđeno da je iznos tog troška utvrđen primjenom 3% od ostvarenih prihoda, kao što je navedeno i u projekciji, uvećanih za 450.000,00 eur rezerve za nepredviđene troškove popravka. Primjenom istih faktora vještakinja je utvrdila da bi prema utvrđenoj količini otpada iznos ostalih troškova bio 1.205.078,00 eur.

218. Osim navodima kojima su prigovarali nalazu i mišljenju u cijelosti, tuženici ovaj trošak niti obračun iznosa nisu konkretno osporili.

219. Konačno, vještačenjem je utvrđeno da bi troškovi ispunjenja ugovornih obveza iznosili 25.367.777,00 eur.

220. Budući da je utvrđeni iznos prihoda koji se mogao osnovano očekivati u trenutku sklapanja ugovora prema cijenama iz ugovornog cjenika 28.532.563,20 eur, a troškova 25.367.777,00 eur, iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je društvu ZIPOS d.o.o. nastala šteta u vidu izmakle koristi prema cijenama iz ugovornog cjenika u iznosu od 3.164.786,00 eur.

221. Iz ugovora proizlazi da je novčana obveza ZOIS-a na isplatu naknade protivno zakonu ugovorena u stranoj valuti, s obzirom na to da su ugovorne strane pravne osobe sa sjedištem u Republici Hrvatskoj. Stoga je društvo ZIPOS d.o.o. isplatu naknade moglo zahtijevati samo u valuti Republike Hrvatske prema prodajnom tečaju koji objavi Hrvatska narodna banka i koji vrijedi na dan dospelosti, odnosno, po zahtjevu vjerovnika, na dan plaćanja, sve sukladno odredbi čl. 22. st. 3. ZOO-a.

222. S obzirom na to da su tužitelji zahtjev za izmaklom koristi postavili u kunama, u iznosu od 18.780.544,00 kn svaki, no tijekom postupka nisu naveli na koji način su utvrdili iznos kunske protuvrijednosti, trebalo je prvostupanjsku odluku

potvrditi u dijelu kojim je odbijen tako postavljen zahtjev tužitelja, stoga je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučeno kao u točkama III. i IV. izreke ove presude.

223. Eventualno kumulirani zahtjev je osnovan do iznosa od 1.582.393,00 eur, što su tužitelji zatražili u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate.

224. Budući da je do dana donošenja ove presude stupio na snagu Zakon o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22 i 88/22), tuženici će svoju obvezu ispuniti u službenoj valuti, odnosno, u eurima.

225. Na tražbine iskazane u stranim valutama do stupanja na snagu Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05), odnosno, do 1. siječnja 2006. nije bilo izričitog propisa o kamatnoj stopi, stoga je prihvaćen zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na iznos od 200.000,00 eur od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2005. po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju.

226. U preostalom dijelu odluka o zateznim kamatama temelji se na odredbi Uredbe o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj 72/02 i 153/04) i čl. 29. ZOO-a.

227. S obzirom na to da je pravna osnova tužbenih zahtjeva naknada štete, a ne potraživanje iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava, tužitelji osnovano traže isplatu zatezne kamate dospjele nakon 1. siječnja 2008. prema stopi koja se ne odnosi na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između osoba javnog prava, dakle, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena. Iz navedenih razloga, zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata po stopi koja prelazi stopu propisanu za ostale odnose nije osnovan, slijedom čega je trebalo odlučiti kao u točki III. i IV. izreke ove presude.

228. Tužitelji su zatezne kamate na iznos izmakle koristi tražili od 15. siječnja 2009. Šteta zbog raskida ugovora dopijeva danom raskida ugovora, stoga zatezne kamate na ovaj vid štete teku od dana nakon dana raskida ugovora, odnosno, od 9. svibnja 2009., slijedom čega je trebalo odlučiti kao u točki I., II., III. i IV. izreke ove presude.

229. Tužitelji su sa žalbom djelomično uspjeli i to za iznos od 1.889.214,24 eur svaki, dok s tužbom nisu uspjeli svaki u iznosu od 1.007.825,88 eur. Zahtjev za

naknadom štete u vidu izmakle koristi, postavljen u kunama pa u eurima u kunskoj protuvrijednosti kao eventualno kumulirani, glede vrijednosti predmeta spora ovaj sud je uzeo kao jedan zahtjev jer se raspravljalo samo o jednom zahtjevu za izmaklu korist postavljenom u različitim valutama ispunjenja. Tužitelji su stoga uspjeli sa žalbom svaki u omjeru od 65%. Tuženici sa žalbama nisu uspjeli, stoga nemaju pravo na naknadu troškova žalbenog postupka.

230. Prema odredbi Tbr. 10.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: Tarifa), za sastavljanje žalbe protiv presude odvjetniku pripada nagrada iz Tbr. 7.1. uvećana za 25%. Prema Tbr. 36. Tarife odvjetniku koji zastupa više osoba pripada pravo na povišenje tarifnih stavaka za drugu i svaku sljedeću osobu za 10%. Prema Tbr. 42 na sve obavljene radnje odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost.

231. Tužitelji su za sastavljanje žalbe zatražili naknadu troška s PDV-om u iznosu od 156.250,00 kn. Prema vrijednosti predmeta spora tužbenog zahtjeva svakog od tužitelja, tužiteljima bi pripalo pravo na naknadu ovog troška u vrijednosti od 9866 boda uvećanih za 25% prema Tbr. 10.1. Tarife i za još 10% prema Tbr. 36 Tarife, s naknadom PDV-a od 25%. To bi ukupno iznosilo 169.571,87 kn, a primjenom omjera uspjeha sa žalbom, 110.221,71 kn. Osnovan je zahtjev za naknadu troška sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 6.500,00 kn (65% od zatraženog iznosa od 10.000,00 kn), sukladno odredbi Tar. br. 3.1. uvezi s Tar. br. 1.1. Tarife Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15). Osnovno tužitelji traže i naknadu troška izrade dopunskog vještačenja u iznosu od 17.000,00 kn. Trošak zastupanja na ročištu održanom 9. studenog 2022. tužitelji su zatražili u iznosu od 165.000,00 kn s PDV-om, što ukupno iznosi 206.250,00 kn. Prema Tbr. 9.1., 36. i 42. Tarife, pripada im pravo na naknadu tog troška u iznosu od 135.657,50 kn, što primjenom omjera uspjeha sa žalbom iznosi 88.177,37 kn.

Trošak sastavljanja podneska od 31. listopada 2022. tužitelji su zatražili u iznosu od 110.000,00 kn s PDV-om. S obzirom na to da se radi o podnesku kojim su se tužitelji očitovali na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, osnovano traže isplatu iznosa od 135.657,50 prema Tbr. 8.1., 36. i 42. Tarife, odnosno, primjenom omjera uspjeha iznos od 88.177,37kn.

232. Slijedom navedenog, trebalo je primjenom odredbe čl. 166. ZPP-a tuženicima naložiti da tužiteljima naknade troškove žalbenog postupka u iznosu od 310.076,45 kn, kao u točki IV. izreke ovog rješenja. U preostalom dijelu, za iznos od 422.586,32 kn zahtjev tužitelja nije osnovan, stoga je trebalo odlučiti kao u točki V. izreke ovog rješenja.

233. Tužitelji i tuženici Grad Osijek, Grad Vukovar, Grad Županja zatražili su naknadu troška zastupanja na sjednici vijeća drugostupanjskog suda, na koju su pozvani sukladno odredbi čl. 363. ZPP-a. S obzirom na to da odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika nije propisano pravo punomoćnika na naknadu za prisustvo na sjednici vijeća, a da se ne radi o ročištu, odnosno, o



Broj zapisa: **9-3085f-4347b**

Kontrolni broj: **01109-47c46-c57d7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:  
CN=Dubravka Matas, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.



**REPUBLIKA HRVATSKA**  
**Visoki trgovački sud Republike Hrvatske**  
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 11 Pž-1899/2018-19

## U IME REPUBLIKE HRVATSKE

### RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sutkinja Jagoda Crnokrak, u pravnoj stvari 1. tužitelja SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG, A-8073 Feldkirchen bei Graz, Hans-Roth-Strasse 1, Republika Austrija i 2. tužitelja STRABAG AG, Donau-City-Strasse 9, Beč, Republika Austrija, koje zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Petrić i partneri d.o.o. u Varaždinu, Anina ulica 2/III, protiv 1. tuženika GRAD OSIJEK, Osijek, Kuhačeva 9., OIB 30050049642, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Željko Švedl & Vedrana Švedl Blažeka iz Osijeka, Trg Ante Starčevića 10/I, 2. tuženika GRAD VINKOVCI, Vinkovci, Bana Jelačića 1, OIB 67648791479, 3. tuženika GRAD VUKOVAR, Vukovar, Dr. Franje Tuđmana 1, OIB 50041264710, kojeg zastupa punomoćnica Gordana Vrandečić, odvjetnica u Osijeku, S. Radića 5, 4. tuženika GRAD ŽUPANJA, Županja, J. J. Strossmayera 1, OIB 60952110793, kojeg zastupa punomoćnik Dražen Štivić, odvjetnik u Županji, Veliki kraj 54 i 5. tuženika GRAD BELI MANASTIR, Beli Manastir, Kralja Tomislava 53, OIB 39912056947, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Rešetar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Rešetar & partneri d.o.o., Osijek, Šetalište P. Preradovića 7, uz sudjelovanje umještača na strani tuženika REPUBLIKE HRVATSKE, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, radi isplate iznosa od 279.315,94 EUR i 19.718.553,00 kn, po tužbi i utvrđenja ništetnosti ugovora te utvrđenja raskida ugovora po protutužbama, odlučujući o žalbama tužitelja i prvo, treće, četvrto i petotuzenika protiv rješenja Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/2015-171 od 12. siječnja 2021., 26. srpnja 2023.

riješio je

Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/2015-171 od 12. siječnja 2021. i rješava:

I. Nalaže se tuženicima solidarno naknaditi tužiteljima troškove parničnog postupka u iznosu od 169.131,22 eur / 1.274.319,22 kn, sa zateznim kamatama od 26. srpnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 107.825,74 eur / 812.413,03.

III. Nalaže se tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG naknaditi tuženiku Gradu Osijeku troškove parničnog postupka u iznosu od 30.554,91 eur / 230.216,00 kn u roku od 8 dana.

IV. Nalaže se tužitelju STRABAG AG naknaditi tuženiku Gradu Osijeku troškove parničnog postupka u iznosu od 30.554,91 eur / 230.216,00 kn u roku od 8 dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Grada Osijeka za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 325.943,06 eur / 2.455.818,00 kn.

VI. Nalaže se tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG naknaditi tuženiku Gradu Vukovaru troškove parničnog postupka u iznosu od 26.939,11 eur / 202.972,47 kn u roku od 8 dana.

VII. Nalaže se tužitelju STRABAG AG naknaditi tuženiku Gradu Vukovaru troškove parničnog postupka u iznosu od 26.939,11 eur / 202.972,47 kn u roku od 8 dana.

VIII. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Grada Vukovara za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 24.043,47 eur / 1.811.555,05 kn.

IX. Nalaže se tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG naknaditi tuženiku Gradu Županji troškove parničnog postupka u iznosu od 115.860,90 eur / 119.503,88 kn u roku od 8 dana.

X. Nalaže se tužitelju STRABAG AG naknaditi tuženiku Gradu Županji troškove parničnog postupka u iznosu od 115.860,90 eur / 119.503,88 kn u roku od 8 dana.

XI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Grada Županje za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 168.026,04 eur / 1.265.992,23 kn.

XII. Nalaže se tužitelju SAUBERMACHER-DIENSTLEISTUNGS AG naknaditi tuženiku Gradu Belom Manastiru troškove parničnog postupka u iznosu od 22.714,57 eur / 171.142,95 kn u roku od 8 dana.

XIII. Nalaže se tužitelju STRABAG AG naknaditi tuženiku Gradu Belom Manastiru troškove parničnog postupka u iznosu od 22.714,57 eur / 171.142,95 kn u roku od 8 dana.

XIV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Grada Belog Manastira za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 263.234,33 eur / 1.983.339,10 kn i troška sudske pristojbe po odluci suda.



## Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-603/2015-145 od 11. siječnja 2018. sud je odbio zahtjev prvotuzitelja da se naloži tuženicima solidarno mu platiti iznos od 279.315,94 EUR i 19.718.553,00 kn, kao i eventualno kumulirani zahtjev za isplatu iznosa od 2.493.229,00 eur u kunskoj protuvrijednosti. Odbijen je zahtjev drugotuzitelja da se naloži tuženicima solidarno mu platiti iznos od 279.315,94 eur i 19.718.553,00 kn, kao i eventualno kumulirani zahtjev za isplatu iznosa od 2.493.229,00 eur u kunskoj protuvrijednosti. Odbijen je zahtjev tuženika prvo, drugo, treće i petotuzenika za utvrđenje ništetnosti Ugovora o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije od 17. ožujka 2006., kao i zahtjev četvrtotuzenika za utvrđenje da je Ugovor o izgradnji i pogonu regionalnog odlagališta otpada istočne Slavonije od 17. ožujka 2006., raskinut s danom 23. srpnja 2007. Rješenjem je utvrđeno da je prvotuzitelj povukao tužbu za iznos od 73.086,64 eur i 593.614,72 kn sa zateznim kamatama, te da je drugotuzitelj povukao tužbu za isti iznos.

2. Dopunskim rješenjem od 12. siječnja 2021. sud je odlučio o troškovima postupka na način da svaka stranka snosi svoje troškove.

3. Protiv rješenja žalbu su podnijeli tužitelji. U žalbi navode da predlažu preinačiti presudu i rješenje o troškovima.

4. Tuženik Grad Osijek u žalbi protiv rješenja o trošku ukazuje na pogrešnu primjenu čl. 154. st. 4. Zakona o parničnom postupku jer su u cilju utvrđivanja osnovanosti tužbenog zahtjeva nastali troškovi izrade podnesaka, održavanja ročišta i vještačenja, dok se u odnosu na protutužbeni zahtjev uopće nije raspravljalo. Ukazuje na to da sud nije utvrdio vrijednost predmeta spora u odnosu na protutužbeni zahtjev. Predlaže odluku preinačiti. Traži naknadu troška sastavljanja žalbe.

5. Tuženik Grad Vukovar u žalbi protiv rješenja navodi da je sud zanemario da je tužba podnesena 2012. godine, a protutužbe 2016. godine, te da se većina radnji u postupku odnosi na tužbeni zahtjev jer odluka o protutužbenim zahtjevima predstavlja pravno pitanje. Predlaže odluku preinačiti te traži naknadu troška sastavljanja žalbe.

6. Tuženik Grad Županja je podnio žalbu protiv rješenja u kojoj navodi da odluka ne sadrži obrazloženje niti razloge o odlučnim činjenicama. Navodi da je vrijednost predmeta spora po tužbi 45.986.118,20 kn, a po protutužbi nije naznačena pa se uzima da je 100.000,00 kn. Smatra da je sud trebao uzeti u obzir uspjeh stranaka u sporu kako s obzirom na osnovu tako i na visinu sve sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao i činjenicu da su radnje u postupku vezane uglavnom na tužbeni zahtjev. Predlaže odluku preinačiti.

7. Tuženik Grad Beli Manastir u žalbi navodi da je sud propustio utvrditi vrijednost predmeta spora po protutužbi te da je trebao utvrditi troškove nastale po tužbi i po protutužbi i izvršiti prijebroj. Traži naknadu troška sastavljanja žalbe.

8. Odgovori na žalbe nisu podneseni.

9. Žalba tužitelja je osnovana.

10. Žalbe tuženika su osnovane.

11. Pobijano rješenje ispitano je u skladu s čl. 365. st. 1. i 2., u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - službeni pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

12. Prvostupanjski sud u obrazloženju pobijanog rješenja navodi da je iz obrazloženja presude poslovni broj P-603/2015 od 11. siječnja 2018. vidljivo da je sud odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka jer su odbijeni zahtjevi tužitelja i protutužbeni zahtjevi tuženika. Rješenje je doneseno primjenom odredbe čl. 154. st. 4. ZPP-a.

13. Odredbom čl. 154. st. 4. ZPP-a propisano je da sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranci samo pojedine troškove primjenom čl. 156. st. 1. ovoga Zakona ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima.

14. Donoseći pobijano rješenje sud je pogrešno utvrdio odlučne činjenice a posljedično pogrešno primijenio citiranu odredbu Zakona o parničnom postupku o naknadi troškova postupka.

15. Naime, u predmetnom postupku tužitelji su podnijeli tužbu, a tuženici protutužbe. Svaki od zahtjeva, kako tužbenih tako i onih istaknutih u protutužbama, procesno predstavljanju samostalan zahtjev, čija se vrijednost zasebno određuje sukladno odredbi čl. 37. st. 2. ZPP-a prema vrijednosti svakoga pojedinog zahtjeva, s obzirom na to da su zahtjeve istaknuli različiti tužitelji i da su istaknuti protiv različitih tuženika. Isto tako, i uspjeh stranaka u sporu određuje se u odnosu na svaki od postavljenih zahtjeva. Stoga stranke nisu djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima (čl. 154. st. 4. ZPP-a) samo zato što tužitelji nisu uspješni s tužbom, a tuženici s protutužbama.

16. S obzirom na to da je presudom ovog suda poslovni broj PŽ-1899/2018 od 26. srpnja 2023. djelomično preinačena prvostupanjska presuda poslovni broj P-603/15 od 11. siječnja 2018., na način da je djelomično prihvaćen zahtjev tužitelja, primjenom odredbe čl. 166. st. 2. ZPP-a trebalo je ovom odlukom odlučiti o troškovima postupka.

17. Iz spisa proizlazi da su stranke zahtjev za naknadu troškova postavile samo u odnosu na tužbu, ne i u odnosu na protutužbe, slijedom čega je omjer uspjeha stranaka u sporu i omjer u kojem im pripada pravo na trošak trebalo utvrditi samo prema uspjehu vezanom za tužbeni zahtjev tužitelja.

18. Tužitelji su u tužbi postavili zahtjev za isplatom iznosa od 2.844.527,71 eur i 1.531.623,77 kn svaki.

19. Podneskom od 10. svibnja 2012. povlače tužbe za iznos od 73.086,64 eur i 593.614,72 kn sa zateznim kamatama svaki, te ostaju kod zahtjeva za isplatom iznosa od 279.315,94 eur i 19.718.553,03 kn svaki, od kojeg iznosa u dijelu koji se odnosi na naknadu izmakle koristi od 18.780.544,00 kn postavljaju eventualno kumulirani zahtjev za isplatu iznosa od 2.493.229,00 eur u kunskoj protuvrijednosti.

20. Tužitelji su u sporu djelomično uspjeli i to za iznos od 1.821.578,70 eur i 509.600,00 kn svaki. S tužbom nisu uspjeli svaki u iznosu od 19.208.953,03 kn, od kojih se 18.780.544,00 kn odnosi na prvopostavljeni zahtjev za izmaklu korist te za iznos od 950.966,24 eur. Zahtjev za naknadom štete u vidu izmakle koristi, postavljen u kuhama, a u eurima u kunskoj protuvrijednosti kao eventualno kumulirani, u vidu vrijednosti predmeta spora ovaj sud je uzeo kao jedan zahtjev jer se raspravljalo samo o jednom zahtjevu za izmaklu korist postavljenom u različitim valutama ispunjenja.

21. Tužitelji su stoga u odnosu na zahtjev iz tužbe uspjeli svaki u omjeru od 61%, a tuženici 39%. U odnosu na zahtjev iz podneska od 10. svibnja 2012. tužitelji su uspjeli svaki u omjeru od 65%, a tuženici u omjeru od 35%.

22. Prema odredbi Tbr. 36. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: Tarifa), odvjetniku koji zastupa više osoba pripada pravo na povišenje tarifnih stavaka za drugu i svaku sljedeću osobu za 10%. Prema Tbr. 42. Tarife na sve obavljene radnje odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost.

23. Za sastavljanje tužbe tužitelji su tražili naknadu troška u iznosu od 100.000,00 kn s povišenjem od 10% i PDV-om od 25%. S obzirom na vrijednost predmeta spora iz tužbe tužiteljima bi pripadalo pravo na naknadu troška prema Tbr. 7.1. Tarife, uz uvećanje od 10% prema Tbr. 36. Tarife i PDV, te primjenom omjera njihovog uspjeha u sporu od 61%, u iznosu od 83.875,00 kn.

24. Za zastupanje na ročištu 29. ožujka 2012. tužitelji traže naknadu troška u iznosu od 68.750,00 kn. Prema Tbr. 9.2., u vezi s Tbr. 7.1., 36. 42., Tarife i primjenom omjera uspjeha u sporu od 61% pripada im pravo na naknadu troška u iznosu od 41.937,50 kn, a u daljnjem iznosu od 26.812,50 kn zahtjev nije osnovan.

25. Za sastavljanje podneska od 8. travnja 2012. tužitelji traže naknadu troška u iznosu od 137.500,00 kn. Prema Tbr. 8.1. Tarife i primjenom omjera uspjeha u

sporu, tužiteljima pripada pravo na naknadu u iznosu od 83.875,00 kn, dok je za iznos od 53.625,00 kn taj zahtjev neosnovan.

26. Trošak sastavljanja prijedloga za svrsishodnu delegaciju nije osnovan jer nije bio potreban za vođenje parnice.

27. Za zastupanje na ročištu 19. travnja 2012. tužiteljima pripada naknada prema Tbr. 9.1. Tarife, što primjenom omjera uspjeha u sporu iznosi 83.875,00 kn. U preostalom dijelu za iznos od 53.625,00 kn zahtjev je neosnovan.

28. Trošak sastavljanja prijedloga za izuzeće nije potreban za vođenje parnice.

29. Za sastavljanje podneska od 5. svibnja 2012., primljenog na sudu 10. svibnja 2012., tužiteljima prema vrijednosti predmeta spora iz tog podneska prema Tbr. 8.1., 36. 42. Tarife pripada pravo na naknadu troška od 9865 bodova, što primjenom uvećanja od 10%, PDV-a i omjera uspjeha u sporu od 65% iznosi 88.168,43 kn od zatraženih 137.500,00 kn.

30. Za zastupanje na ročištu 20. lipnja 2012. tužiteljima pripada pravo na naknadu prema Tbr. 9.1. 36. 42., Tarife u iznosu od 88.168,43 kn od zatraženih 137.500,00 kn.

31. Za sastavljanje žalbe protiv presude poslovni broj P-53/12 od 4. srpnja 2012. tužiteljima prema Tbr. 10.1. 36. i 42. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 110.210,54 kn od zatraženih 171.875,00 kn.

32. Za zastupanje na ročištu 14. travnja 2016. tužitelji osnovano traže prema Tbr. 9.2., 36. i 42. Tarife naknadu troška u iznosu od 44.084,22 kn, dok je u preostalom iznosu od 24.665,78 kn njihov zahtjev neosnovan.

33. Za sastavljanje podneska od 5. svibnja 2016. tužiteljima pripada pravo na naknadu troška prema Tbr. 8.3. Tarife i primjenom omjera uspjeha u sporu pripada pravo na naknadu troška od 446,88 kn, dok je zahtjev u preostalom dijelu za iznos od 137.053,12 kn neosnovan jer se ne radi o podnesku iz Tbr. 8.1. Tarife.

34. Trošak sastavljanja podneska od 3. lipnja 2016. nije bio potreban za vođenje parnice, jer su tužitelji navode iz tog podneska mogli iznijeti u drugim podnescima ili na ročištu održanom 16. lipnja 2016.

35. Za zastupanje na ročištu održanom 16. lipnja 2016. tužiteljima prema Tbr. 9.2. Tarife i prema uspjehu u sporu pripada pravo na naknadu u iznosu od 44.084,22 kn, dok je u preostalom iznosu od 24.665,78 kn njihov zahtjev neosnovan.

36. Za zastupanje na ročištu održanom 28. rujna 2016. tužiteljima prema Tbr. 9.2. Tarife i prema uspjehu u sporu pripada pravo na naknadu u iznosu od 44.084,22 kn, dok je u preostalom iznosu od 24.665,78 kn njihov zahtjev neosnovan.

37. Za zastupanje na ročištu 14. veljače 2017. tužiteljima prema Tbr. 9.1. Tarife i prema uspjehu u sporu pripada pravo na iznos od 88.168,43 kn, dok je za iznos od 49.331,56 kn zahtjev neosnovan.

38. Trošak sastavljanja podneska od 15. ožujka 2017. kojim tužitelji dostavljaju dokaz o uplati predujma nije bio potreban za vođenje parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

39. Za zastupanje na ročištu održanom 5., 6. i 7. lipnja 2017. tužiteljima prema Tbr. 9.1. Tarife i prema uspjehu u sporu od zatraženih 137.500,00 kn pripada pravo na iznos od 88.168,43 kn za svako ročište, dok je za iznos od 49.331,56 kn zahtjev neosnovan.

40. Za sastavljanje podneska od 15. studenog 2017., kojim se očituju na nalaz vještaka, tužiteljima pripada pravo na naknadu troška prema Tbr. 8.1. Tarife i prema uspjehu u sporu iznos od 88.168,43 kn, dok je za iznos od 49.331,56 kn zahtjev neosnovan.

41. Za zastupanje na ročištu održanom 30. studenog 2017. tužiteljima prema Tbr. 9.1. Tarife pripada trošak od 88.168,43 kn, dok je za iznos od 49.331,56 kn zahtjev neosnovan.

42. Za zastupanje na ročištu za objavu presude tužiteljima pripada naknada u iznosu od 446,87 kn, a u preostalom dijelu za iznos od 240,63 kn zahtjev nije osnovan.

43. Osnovano tužitelji traže i naknadu troška sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 5.000,00 kn prema Tar. br. 1.1. Tarife Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11 i 112/12; dalje: Tarifa ZSP), 5.000,00 kn za pristojbu na presudu prema Tar. br. 2.1. i 10.000,00 kn za žalbu protiv presude prema Tar. br. 3.1. Tarife ZSP-a. Primjenom omjera uspjeha u sporu, tuženici su dužni naknaditi im iznos od 13.000,00 kn.

44. Osnovan je i zahtjev tužitelja za naknadom troškova vještačenja u iznosu od 21.000,00 kn.

45. Tužitelji su zatražili naknadu troška svjedoka Roberta Gorupa, Klaudiva Angerbauer, Klauusa Tritschera, Gerharda Streimela, u ukupnom iznosu od 1.500,00 eur i 2.600,00 kn. Sukladno odredbi čl. 249. st. 3. ZPP-a sud troškove svjedoka odmjerava u rješenju kojim određuje iznos koji će se isplatiti iz predujma ili naređuje stranci da određenu svotu isplati svjedoku u roku od 8 dana. S obzirom na to da prvostupanjski sud nije donio rješenje iz čl. 249. st. 3. ZPP-a, te da u spisu ne postoji dokaz o tome da su tužitelji navedenim svjedocima isplatili troškove koje potražuju, zahtjev tužitelja za naknadom takvog troška nije osnovan.

46. Slijedom svega navedenog, tužitelji osnovano traže isplatu iznosa od 1.274.319,22 kn, slijedom čega je trebalo odlučiti kao u točki I. izreke ovog rješenja.

47. Zahtjev tužitelja neosnovan je u iznosu od 812.413,03 kn, stoga je trebalo odlučiti kao u točki II. izreke ovog rješenja.

48. Tuženik Grad Osijek je troškovnikom predanim na ročištu 20. lipnja 2012. (str. 267. spisa) zatražio naknadu troškova, od kojim mu prema uspjehu u sporu od 39% pripada pravo na trošak zastupanja na ročištu 29. ožujka 2012. prema Tbr. 9.2. u vezi s Tbr. 7.1., 42., 50. Tarife u iznosu od 24.375,00 kn.

49. Trošak sastavljanja podneska od 18. travnja 2012. nije bio potreban za vođenje parnice, jer je tuženik podnesak predao na ročištu na kojem je navode iz podneska mogao usmeno iznijeti na zapisnik.

50. Za zastupanje na ročištu 19. travnja 2012. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 48.750,00 kn.

51. Trošak sastavljanja podneska od 13. lipnja 2012. nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 20. lipnja 2012., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz podneska.

52. Za zastupanje na ročištu 20. lipnja 2012. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 48.750,00 kn.

53. Osnovan je i zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 prema Tar. br. 1.2. Tarife ZSP-a, odnosno, primjenom omjera uspjeha u sporu, 975,00 kn.

54. Za zastupanje na ročištu 14. travnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

55. Trošak sastavljanja podneska od 12. lipnja 2012., primljenog na sudu 14. lipnja 2016., nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 16. lipnja 2016., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz podneska.

56. Za sastavljanje žalbe protiv rješenja o trošku iz presude Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-53/12 od 4. srpnja 2012., prema Tbr. 10.5. Tarife, a s obzirom na vrijednost predmeta spora pobijanog dijela presude od 267.500,00 kn (točka 5. izreke), tuženiku pripada trošak u iznosu od 16.406,25 kn.

57. Za sastavljanje podneska od 5. travnja 2016. tuženiku prema Tbr. 8.3. tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 218,75 kn.

58. Za zastupanje na ročištu 16. lipnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

59. Za zastupanje na ročištu 28. rujna 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

60. Za zastupanje na ročištu 14. veljače 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

61. Za zastupanje na ročištu 5., 6. i 7. lipnja 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od po 43.159,37 kn.

62. Za sastavljanje podneska od 3. srpnja 2017., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka za financije, tuženiku prema Tbr. 8.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

63. Za sastavljanje podneska od 10. listopada 2017., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka za zaštitu okoliša, tuženiku prema Tbr. 8.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

64. Za zastupanje na ročištu 30. studenog 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada trošak u iznosu od 43.159,37 kn.

65. Slijedom svega navedenog, tuženik Grad Osijek osnovano traži naknadu troška u iznosu od 457.579,00 kn. U preostalom dijelu, za iznos od 2.396.171,00 kn, zahtjev tuženika Grada Osijeka nije osnovan.

66. Tuženik Grad Osijek je sa žalbom protiv rješenja uspio u omjeru od 16%, stoga u prema vrijednosti predmeta spora i Tbr.10.5. Tarife pripada pravo na naknadu u iznosu od 2.853,00 kn, dok je u preostalom dijelu njegov zahtjev u iznosu od 59.647,00 kn trebalo odbiti kao neosnovan.

67. S obzirom na to da sukladno odredbi čl. 161. st. 1. ZPP-a suparničari podmiruju troškove na jednake dijelove, odlučeno je kao u točkama III. i IV. izreke ovog rješenja, a zahtjev tuženika odbijen je u točki V. izreke ovog rješenja.

68. Tuženik Grad Vukovar osnovano traži naknadu troška sastavljanja odgovora na tužbu prema Tbr. 8.1. Tarife i omjeru uspjeha u sporu od 39% u iznosu od 48.750,00 kn.

69. Trošak sastavljanja podneska od 28. ožujka 2012. nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 29. ožujka 2012., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz podneska.

70. Za zastupanje na ročištu održanom 29. ožujka 2012. prema Tbr. 9.2. Tarife i omjeru uspjeha u sporu tuženiku pripada pravo na naknadu u iznosu od 24.375,00 kn.

71. Trošak sastavljanja podneska od 18. travnja 2012. nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 19. travnja 2012., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz podneska.

72. Za zastupanje na ročištu 19. travnja 2012. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 48.750,00 kn.

73. Za zastupanje na ročištu 14. travnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

74. Trošak sastavljanja podneska od 13. lipnja 2016. nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 16. lipnja 2016., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz podneska.

75. Za zastupanje na ročištu 16. lipnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

76. Za zastupanje na ročištu 28. rujna 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

77. Za zastupanje na ročištu 14. veljače 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

78. Za zastupanje na ročištu 5., 6. i 7. lipnja 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od po 43.159,37 kn.

79. Za sastavljanje podneska od 28. lipnja 2017., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka za financije, tuženiku prema Tbr. 8.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

80. Za sastavljanje podneska od 11. listopada 2017., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka za zaštitu okoliša, tuženiku prema Tbr. 8.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

81. Za zastupanje na ročištu 30. studenog 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada trošak u iznosu od 43.159,37 kn.

82. Osnovan je i zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 prema Tar. br. 1.2. Tarife ZSP-a, odnosno, primjenom omjera uspjeha u sporu, 975,00 kn.

83. Slijedom svega navedenog, tuženik Grad Vukovar osnovano traži naknadu troška u iznosu od 403.385,89 kn. U preostalom dijelu, za iznos od 1.751.614,11 kn, njegov zahtjev nije osnovan.



84. Tuženik Grad Vukovar je sa žalbom protiv rješenja uspio u omjeru od 19%, stoga u prema vrijednosti predmeta spora i Tbr. 10.5. Tarife pripada pravo na naknadu u iznosu od 2.559,06 kn, dok je u preostalom dijelu njegov zahtjev u iznosu od 59.940,94 kn trebalo odbiti kao neosnovan.

85. Trošak sudske pristojbe na žalbu protiv rješenja neosnovan je jer prema odredbama Zakona o sudskim pristojbama ne postoji obveza plaćanja pristojbe na žalbu protiv tog rješenja.

86. S obzirom na to da sukladno odredbi čl. 161. st. 1. ZPP-a suparničari podmiruju troškove na jednake dijelove, odlučeno je kao u točkama VI. i VII. izreke ovog rješenja, a zahtjev tuženika odbijen je u točki VIII. izreke ovog rješenja.

87. Tuženik Grad Županja traži naknadu troška sastavljanja podneska od 15. siječnja 2016. u iznosu od 100.000,00 kn. S obzirom da navedeni podnesak ne predstavlja odgovor na tužbu, prigovor protiv platnog naloga ili obrazloženi podnesak u kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka, osnovan je zahtjev prema Tbr. 8.3. Tarife i omjeru uspjeha u sporu od 35% u iznosu od 218,75 kn.

88. Za zastupanje na ročištu 14. travnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

89. Trošak sastavljanja podneska od 10. svibnja 2016., koji ne predstavlja odgovor na tužbu, prigovor protiv platnog naloga ili obrazloženi podnesak u kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka, osnovan je prema Tbr. 8.3. Tarife i omjeru uspjeha u sporu u iznosu od 218,75 kn.

90. Za zastupanje na ročištu 16. lipnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

91. Za zastupanje na ročištu 28. rujna 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

92. Za zastupanje na ročištu 14. veljače 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

93. Za zastupanje na ročištu 5., 6. i 7. lipnja 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od po 43.159,37 kn.

94. Za sastavljanje podneska od 12. lipnja 2017., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka za financije, tuženiku prema Tbr. 8.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

95. Trošak sastavljanja podneska od 24. studenog 2017., koji ne predstavlja odgovor na tužbu, prigovor protiv platnog naloga ili obrazloženi podnesak u kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka, osnovan je prema Tbr. 8.3. Tarife i omjeru uspjeha u sporu u iznosu od 218,75 kn.

96. Za zastupanje na ročištu 30. studenog 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada trošak u iznosu od 43.159,37 kn.

97. Osnovan je i zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 prema Tar. br. 1.2. Tarife ZSP-a, odnosno, primjenom omjera uspjeha u sporu, 975,00 kn.

98. Slijedom svega navedenog, tuženik grad Županja osnovano traži naknadu troška u iznosu od 239.007,77 kn. U preostalom dijelu, za iznos od 1.265.992,23 kn, zahtjev tuženika Grada Županje nije osnovan.

99. S obzirom na to da sukladno odredbi čl. 161. st. 1. ZPP-a suparničari podmiruju troškove na jednake dijelove, odlučeno je kao u točkama IX. i X. izreke ovog rješenja, a zahtjev tuženika odbijen je u točki XI. izreke ovog rješenja.

100. Tuženik grad Beli Manastir troškovnikom predanim u postupku poslovni broj P-53/2012 zatražio naknadu troška sastavljanja odgovora na tužbu u iznosu od 125.000,00 kn, od kojih mu pripada prema Tbr. 8.1. Tarife i omjeru uspjeha u sporu iznos od 48.750,00 kn.

101. Za zastupanje na ročištu 19. travnja 2012. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 48.750,00 kn.

102. Trošak sastavljanja podneska od 18. travnja 2012. nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 19. travnja 2012., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz podneska.

103. Za zastupanje na ročištu 20. lipnja 2012. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 48.750,00 kn.

104. Osnovan je i zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 prema Tar. br. 1.2. Tarife ZSP-a, odnosno, primjenom omjera uspjeha u sporu, 975,00 kn.

105. Trošak sastavljanja odgovora na žalbu tužitelja nije bio potreban za vođenje parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

106. Za zastupanje na ročištu 14. travnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

107. Trošak sastavljanja podneska od 13. lipnja 2012. i podneska od 16. lipnja 2016., nije bio potreban za vođenje parnice, jer je u predmetu zakazano ročište za 16. lipnja 2016., na kojem je tuženik usmeno mogao iznijeti navode iz tih podnesaka.

108. Za zastupanje na ročištu 16. lipnja 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

109. Za zastupanje na ročištu 28. rujna 2016. prema Tbr. 9.2. Tarife, a primjenom omjera uspjeha u sporu od 35% tuženiku pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 21.579,68 kn.

110. Za sastavljanje podneska od 24. srpnja 2016., koji ne predstavlja odgovor na tužbu, prigovor protiv platnog naloga ili obrazloženi podnesak u kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka, osnovan je prema Tbr. 8.3. Tarife i omjeru uspjeha u sporu u iznosu od 218,75 kn.

111. U spisu se ne nalazi podnesak zaprimljen 24. studenog 2016., stoga zahtjev tuženika za naknadu troška sastavljanja nije osnovan.

112. Za zastupanje na ročištu 14. veljače 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od 43.159,37 kn.

113. Za zastupanje na ročištu 5., 6. i 7. lipnja 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada pravo na naknadu troška u iznosu od po 43.159,37 kn.

114. Za zastupanje na ročištu 30. studenog 2017. tuženiku prema Tbr. 9.1. Tarife pripada trošak u iznosu od 43.159,37 kn.

115. Zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe po odluci suda nije kvalitativno niti kvantitativno određen, stoga kakav je postavljen nije osnovan sve sukladno odredbi čl. 164. st. 2. ZPP-a.

116. Slijedom svega navedenog, tuženik Grad Beli Manastir osnovano traži naknadu troška u iznosu od 341.660,90 kn. U preostalom dijelu, za iznos od 1.983.339,10 kn, zahtjev tuženika nije osnovan.

117. Tuženik Grad Beli Manastir je sa žalbom protiv rješenja uspio u omjeru od 15%, stoga u prema vrijednosti predmeta spora i Tbr. 10.5. Tarife pripada pravo na naknadu u iznosu od 2.179,68 kn, no tuženik je tražio iznos od 625,00 kn koji mu je stoga trebalo priznati u cijelosti. Zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe po odluci suda nije kvalitativno niti kvantitativno određen, stoga kakav je postavljen nije osnovan sve sukladno odredbi čl. 164. st. 2. ZPP-a.

118. S obzirom na to da sukladno odredbi čl. 161. st. 1. ZPP-a suparničari podmiruju troškove na jednake dijelove, odlučeno je kao u točkama XII. i XIII. izreke ovog rješenja, a zahtjev tuženika odbijen je u točki XIV. izreke ovog rješenja.

119. Budući da je do dana donošenja ove presude stupio na snagu Zakon o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22 i 88/22), stranke će svoju obvezu ispuniti u službenoj valuti, odnosno, u eurima. Novčani iznosi u uvodu i izreci presude iskazani su u valuti euro i kuna, sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450.

Zagreb, 26. srpnja 2023.

Sutkinja  
Jagoda Crnokrak

Dokument je elektronički potpisan

Jagoda Crnokrak

Vrijeme potpisivanja:

18-12-2023

11:40:53

Op  
Ured  
DIVIZIJA TRGOVAČKI BUD REPUBLIKE HRVATSKE  
3,5/19748C/196/15418C220857334035560033130  
GJN-Gjuranac  
E-Crnokrak  
E-Jagoda  
OIA-Jagoda Crnokrak

Broj zapisa: **9-3085f-4348a**

Kontrolni broj: **0ccdd-2379a-14259**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:  
CN=Jagoda Crnokrak, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.